

HERČKOV LIST

LEA LIKOZAR 8. V

UVODNA BESEDA

OJLA, HRČKOV LIST JE SPET PRED VAMI!!

Pomlad je tu in gotovo ste že pričakovali novo številko Hrčkovega lista? Res je, to je čas, ko vam vsako leto znova predstavimo prispevke nove številke in tudi letos je tako. Tokrat bo naša osrednja tema **boj proti mučenju živali**, zato smo se krožkarji odpravili v Maribor na ogled azila – zatočišča za živali, ki vam ga podrobno predstavljamo. Sicer pa boste dogodke in zgodbe na to temo našli še v številnih drugih prispevkih, ki so jih napisali učenci naše šole. Tudi nismo pozabili na vedno prisotno “živalsko” družčino v učilnici biologije, še posebej smo se posvetili našemu novemu hrčku in mu izbirali ime. Kot vedno boste našli še zanimive intervjuje, vesele, včasih pa tudi bolj žalostne zgodbe o živalih, spoznali boste številne nove živali, izvedeli, kaj se učimo pri pouku in še in še!!! Hrček seveda ni pozabil na zabavo, za nagrado pa spet lahko dobite **živega hrčka**. Sedaj pa dovolj naštevanja, raje že pričnite brati in zatrjujemo vam, da ne boste mogli odnehati, preden ne boste prišli do konca.

Pa še to! Kot vedno lahko prispevke našega časopisa najdete tudi na šolski spletni strani. Lahko se nam tudi oglasite preko elektronske pošte na naš E-mail!

Uredniški odbor Hrčkovega lista

RUBRIKE OSME ŠTEVILKE:

- 1. HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU: str. 3**
- 2. HRČKOVI PRIJATELJI: str. 10**
- 3. HRČEK PRI POUKU: str. 16**
- 4. HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA: str. 31**
- 5. HRČEK SPOZNAVA NOVE ŽIVALI: str. 40**
- 6. HRČEK SE ZABAVA: str. 45**

UREDNIŠKI ODBOR: Ana Bogataj, Katja Škapin, Vanja Okorn, Tamara Vidic, 7.b; Ana Pestar, Kristina Gornik, 8.a; Okorn Tatjana, Špela Miklavčič, 8.b; Lea Likožar, Urša Preisinger, 8.č

MENTORICA: Breda Šumi

LEKTORICA: Nada Pajntar

OBLIKOVANJE: Matic Čahuk in Grega Šoič

Natisnjeno: v 230 izvodi

Cena: 100 sit (z DDV)

Internet: www.o-fp.kr.edus.si/krik/hrckov00.pdf

E-mail: hrckov.list@o-fp.kr.edus.si

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

MARIBORSKI AZIL – ZAVETIŠČE ZA ŽIVALI

Tudi letos smo učenci biološkega krožka, ki sestavljamo uredniški odbor Hrčkovega lista najprej razmišljali, kakšna naj bi bila osrednja tema letošnje številke. Ni nam bilo treba dolgo razmišljati, kar hitro smo se odločili za **BOJ PROTI MUČENJU ŽIVALI**. Kaj je bil vzrok, da smo se odločili tako? Kar prevečkrat slišimo o mučenju živali, gotovo se še spomnite dogodkov lanske spomladi, ko smo izvedeli, kako so gimnazijci kradli ljudem njihove mačke ljubljence in jih nato strahovito mučili! Pa ne samo to, pogosto slišimo še za druga številna grda ravnanja ljudi z živalmi. Prav zaradi tega smo učence spodbujali, naj napišejo prispevke o tej temi, mi pa smo se odločili obiskati Društvo za varstvo in proti mučenju živali Maribor in Mariborski azil za zapuščene živali, ki deluje v okviru tega društva in tako skrbi za najdene in zavržene živali. Po telefonu smo se dogovorili za naš obisk in tam so nas bili z veseljem pripravljene sprejeti. Seveda smo bili zaradi tega veseli, saj tam delujejo ljudje, ki imajo prav gotovo najprimernejši odnos do živali, pa četudi niso "čistokrvne" in najdražje!!

Naša pot in opis zavetišča

Bil je zadnji dan pred zimskimi počitnicami, petek, 16. februar in tudi dan našega obiska v azilu. Ob osmih smo se zbrali na šolskem parkirišču, kjer je že bil pripravljen šolski kombi. Neučakano smo se prestopali in komaj čakali učiteljico in hišnika, ki je bil naš šofer. Bil je že kar svetlo in kazalo je, da je pred nami lep, sončen in dogodivščin poln dan. In še res je bilo tako! Vozili smo se že kar nekaj časa, ko so se začeli oglašati naši želodčki, saj imamo v šoli vedno prav v tem času malico. Tudi za to je bilo poskrbljeno, saj smo jo peljali prav zaradi tega kar s seboj. Zato smo se ustavili na bencinski črpalki in medtem, ko smo jedli, ugotovili, da bi bilo dobro nesti živalim v azilu tudi kakšen priboljšek. Zato smo kupili tudi za njih dve vreči pasjih briketov.

Potem smo nadaljevali pot in kaj kmalu prispeli v Maribor. Bili smo že zelo blizu zavetišča, ko nismo

vedeli, ali zaviti desno ali levo. K sreči je pripeljal mimo avto in prijazni voznik je pokimal, naj kar peljemo za njim. Postajali smo vedno bolj radovedni, kakšen je azil in ta radovednost je bila kmalu potešena. In pomislite, izkazalo se je, da je bil šofer, ki nam je kazal pot, veterinar, ki skrbi za živali v azilu. Zato je torej tako dobro poznal pot do tja!!!

Pogled na azil

Azil stoji v naselju Zrkovci ob kanalu Drave, tik pred Mariborom. Azil so gradili največ s pomočjo prostovoljnih prispevkov in s prostovoljnimi delom članov in prijateljev društva in živali. Vodja azila je gospod Zmago Müller, tajnica društva pa njegova žena gospa Marija Müller. Ob zavetišču so na vrhu brega sprehajalne steze za kučke iz azila. Precej velik prostor azila je ograjen s

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

kovinsko mrežo, znotraj pa sta dve manjši stavbi s prostori za pregled živali ter prostori in pisarna za delavce, ki so zaposleni v azilu. Po dvorišču so postavljene kletke oziroma boksi za živali, največ za pse nekaj pa tudi za mačke in celo za poškodovane in obnemogle divje živali, ki jih po okrevanju vrnejo v naravo. Vsak pes ima svoj boks, če pa vlada prostorska stiska, si morajo kužki deliti prostor – po dva ali celo trije. Tla v azilu so betonska, v boksih tlakovana in popeskana, dobro je poskrbljeno za čistočo, tudi za posode s hrano in vodo.

Tamara Vidic, 7.b

KAKO POTEKA ŽIVLJENJE IN DELO V AZILU

Ko smo prispeli tja, sta nas zelo prijazno sprejela ga. in g. Müller in nas popeljala po zavetišču ter nam pripovedovala o vsakdanjem delu in dogajanju v zavetišču.

Dvakrat tedensko pride k njim veterinar. Zanimivo je, da ga kužki sprejmejo drugače – s strahom, če je oblečen v belo haljo, niso pa preplašeni, če je oblečen kot običajen obiskovalec. Ambulante v azilu zaenkrat še ni, zato vse potrebno živinozdravnik prinese s seboj. Vsi kužki so redno cepljeni proti kugi in steklini.

Ob sobotah in nedeljah si obiskovalci lahko sposodijo pse, da jih odpeljejo na sprehod. Preden jih odpeljejo na začasne

sprehode, podpišejo izjavo o tem, da odgovarjajo za živali in o tem, kje se bodo s psi gibali. Sprehajalna pot je dolga tri kilometre in tako se zgodi, da v letnem času, v času sprehoda, ni v zavetišču nobenega psa, ker se vsi sprehajajo z začasnimi lastniki. Kužki se teh ur zelo veselijo in točno vedo, kdaj je čas za to. Nekateri obiskovalci se s kužki tako spoprijateljijo, da jih kasneje odpeljejo domov.

S kužki smo se spoprijateljili

Ko ljudje iz zavetišča najdejo zavrženega psa ali jim ga kar pripeljejo v zavetišče, ga dajo v karanteno za 10 do 14 dni. Tam ga veterinarsko pregledajo in cepijo. Najprej iščejo starega lastnika, zato dajo oglas o najdbi psa v časopis. Če lastnika ne najdejo – to pa je na žalost najpogosteje, saj se jih večina lastnikov skuša znebiti, ga preselijo v drugi del zavetišča, kjer čaka na novega lastnika. Ljudje kužke za posvojitev iščejo največ spomladi. Ravno ob našem obisku so pripeljali lepega

volčjaka, ki so ga rešili pred smrtonosno injekcijo – lastniki so se ga hoteli na ta način znebiti. Ob njegovem prihodu so se kužki vznemirili in začeli glasno lajati.

Poleg psov imajo v zavetišču tudi muce, videli pa smo tudi štorokljo, ki se je poškodovala pred štirimi leti, in laboda. V času našega obiska je bilo v zavetišču okrog 50 kužkov. Bili so zelo različni, od najmanjših do največjih, od mešančkov do

čistokrvnih – da, tudi take, za katere so verjetno lastniki plačali veliko denarja, zavržejo.

Ko ljudje psa posvojijo, ga zaposleni iz azila čez nekaj časa pridejo pogledat na novi dom, da se prepričajo, če je z njim vse v redu. Nove lastnike tudi prosijo, da jih obveščajo o svojem psu. Zavetišče dobiva zelo prijetna pisma in slike o že oddanih psih, kako uživajo pri svojih novih lastnikih. Ti kužki so res pravi srečneži!!!

Zavetišče ima tudi svoje častne člane, kot so Jelka Reichman, ilustratorka otroških knjig, pisateljica Svetlana

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

Makarovič, Dimitrij Rupel, Alfi Nipič in drugi.

Tako smo preživeli prijetne urice v azilu za živali, kjer smo videli in slišali veliko novega in zanimivega. O vsem tem pričajo tudi fotografije, ki si jih lahko ogledate tudi na zadnji strani Hrčkovega lista. Če želite imeti psa, ste dobrodošli v Mariborskem zavetišču za živali. Prav gotovo bi našli kužka, ki bi ga imeli radi!!!!

Pa še to! Mariborsko društvo za varstvo in proti mučenju živali ima tudi nekaj mladih članov po različnih šolah, kjer ustanavljajo KROŽKE ŠTIRI TAČKE in skušajo pomagati živalim iz njihovega okolja. Ker na naši šoli že kar nekaj časa skrbimo za oddajo živali, predvsem mladih muck, primernim družinam – največ učencem naše šole, bomo verjetno tudi pri nas ustanovili tak krožek, kjer bodo delovali učenci in učenke, ki so pripravljeni pomagati živalim. Toda o tem več v prihodnji številki Hrčkovega lista.

Lea Likozar in

Urša Preisinger, 8.č

Kaj smo občutili ob obisku azila?

Občutili smo zadovoljstvo in veselje, saj smo videli delo dobrih ljudi, ki skrbijo za zavržene, zapuščene in včasih tudi trpinčene živali. Imajo široko srce in svoje delo opravljajo z ljubeznijo!! Tudi kužki občutijo to, celo nam so bili hvaležni, ko smo hodili mimo njih in jih prijazno ogovarjali. Njihove žalostne

oči, kot da bi nam pripovedovale o hudih časih, ki so jih preživeli v preteklosti. Kdo ve, kaj hudega so doživeli, kako slabo so ravnali z njimi... Sedaj smo še bolj prepričani, da so živali res naše prijateljice in da moramo z njimi ravnati lepo.

Škotski ovčar se nam je ob ograji svoje kletke kar ponujal, da bi ga ogovorili in mu privoščili lepo besedo.

Urši pa se je najbolj priljubil mali mešanček iz četrtega boksa po imenu Pero. Užival je ob tem, ko ga je božala in mu prijazno govorila. Ne vemo, kaj hudega je ta kužek doživel? Že so ga enkrat oddali novemu lastniku, vendar se nikakor ni mogel navaditi na povodec. Kdo ve, zakaj je imel tak strah pred tem. Morda je bil pri prejšnjih lastnikih priklenjen na kratko verigo ali pa tudi tepen in je zaradi vsega hudega pobegnil in se končno znašel med dobrimi ljudmi zavetišča.

Še posebej so nas pretresle in obenem privabile sivo-modre a zelo žalostne oči mešančka, ki je spominjal na haskija.

Pa prijazni bobtail. Ko so ga našli, je bil ves zanemarjen in umazan. Njegova dolga dlaka je bila vsa zavozlana, verjetno že dolgo ni imel razčesane dlake. Ni se mu dalo drugače pomagati, kot da so ga ostrigli skoraj do kože. Zrasla mu bo nova dlaka, novi lastnik bo gotovo bolje skrbeti zanj.

Ostriženi bobtail

Urša in Pero

Še bi lahko napisali kaj o vsakem kužku iz azila. A naj bo to dovolj. Upamo, da so vam naše besede segle v srce in boste sedaj tudi vi, še bolj skrbeli za vaše živalske ljubljence in pomagali, če boste kdaj videli, da kdo grdo ravna z živalmi.

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

PA ŠE O MARIBORSKEM AKVARIJU IN TERARIJU

Preden smo se odpeljali proti Kranju, smo si ogledali tudi znani Mariborski akvarij in terarij. To je stavba sredi parka, kjer je več manjših akvarijev, v katerih so predstavljene številne bolj ali manj znane sladkovodne in morske živali. Seveda prevladujejo ribe, ene manjše, druge večje, nekatere prav strašne na pogled.

V drugem delu je terarij, kjer smo si ogledali veliko kopenskih plazilcev – legvane, kače, želve, krokodila, kameleona... Pa tudi manjših živali, kot na primer pajki, je kar nekaj.

Živali v terariju

Polni vtisov in obogateni s številnimi novimi spoznanji smo se v prečudovitem sončnem vremenu vrnili domov. Naš cilj je bil dosežen in zato smo vam o vsem lahko tudi toliko napisali.

Krožkarji in člani
uredniškega odbora
Hrčkovega lista

IZBIRANJE HRČKOVEGA IMENA

Že nekaj časa imamo v učilnici biologije novega temnosivega in dolgodlakega hrčka. Ker smo želeli, da bi imeli vsi učenci priložnost izbirati njegovo ime, smo se odločili, da mu ga izberemo na dnevu šole, kjer bi lahko sodelovali tudi drugi obiskovalci.

V škatli se je znašlo 227 listkov s predlogi za novo ime. Nekateri so se pri glasovanju celo norčevali, drugi pa so glasovanje vzeli zelo resno.

Uredniški odbor je vse natanko pregledal, preštel in se odločil.

Največ glasov so dobila sledеča imena:

PIKI – 29 glasov,
ANDI – 13 glasov,
ČRNUHEC – 21 glasov,
HLAČKO – 7 glasov,
KOKSI – 6 glasov
ZAMORČEK – 5 glasov,

Toda vsa ta imena so se nam zdela preveč vsakdanja. Zato smo ostala imena razdelili še v dve skupini:

Neobičajna imena:

LOJZE
BETHOVEN
FRANCI
ZEKOSLAV
PIKICA POKICA
JURČEK
ŠMEHMED
KRISTINA
BEBIKA
LEONARDO
JIMMY

BLACK JACK
ANA
ČRNI VRAG
MIA
ZELENOOKEC

Ljubka imena:

BAJSI
FLOKI
PUHEK
TOBI
ALFI
SIVKO
ČOPI
STRAHEC
BOBI
FICKO
MAX
REPKO

In izbirali smo med ljubkimi imeni! Izmed teh smo izbrali tri imena, ki so nam bila najbolj všeč: **BAJSI, BOBI in PUHEK**. Vsak je moral na listek napisati ime, ki mu je bilo najbolj všeč. Po pregledu listkov smo ugotovili, da je za en glas zmagalo ime **BOBI**. Tako je torej naš novi hrček dobil ime.

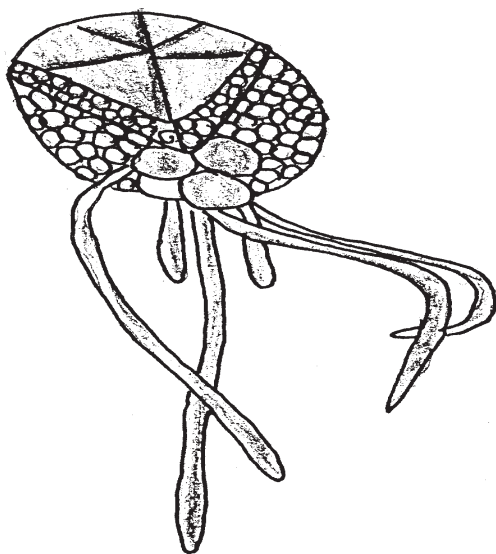
Ana Bogataj in Vanja Okorn,
7.b

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

BIOLOŠKI KROŽEK

Še vedno ga imamo učenci šestih in sedmih razredov, ki se zanimamo za naravo, in še vedno počnemo iste stvari kot učenci, ki so ga obiskovali že leta pred nami. Torej seznanjamo se z različnimi biološkimi temami, mikroskopiramo, včasih celo pogledamo kak video o živalih, pogovarjamo se o zdravju in zdravem načinu življenja – predvsem o zdravi prehrani in seveda se veliko ukvarjamo z našimi šolskimi živalmi.

Vsakokrat vam predstavimo kakšen “pogled” pod mikroskopom. Tokrat smo se odločili za komarjevo sesalo. Saj veste, kako izgleda, ko nas piči komar – rdeče in srbeče mesto nas opozori na to, da nas je “obiskala” ta nadležna žuželka. Toda ali veste, kako izgleda tisto njegovo orodje, s katerim nas poleti tako pogosto nadleguje in

Komarjevo sesalo

nam pogosto moti tudi prijeten spanec? Za vas ga je ob opazovanju pod mikroskopom narisala

Neža Germovnik iz 6. a

Nikoli pa ne pozabimo na naše šolske živali. Radi jih vzamemo iz njihovih kletk in se poigramo z njimi. Včasih jim damo tudi kako dobroto, seveda pa so tega deležni tudi ob naši malic, toda samo, če je kaj primernega za njihov želodček. Tako se hrček rad posladka z mlečnim rižem ali banano, puščavski skakač pa ima zelo rad košček jabolka ali pa rozine, če imamo kako pecivo. O naših živalskih prijateljih tokrat na tem mestu ne bomo pisali podrobneje, saj lahko preberete sestavek o njih v rubriki Hrček pri biologiji, in sicer z naslovom “Gužva v biologiji”.

Krožkarji

ANKETA

Tudi letos smo kot vsako leto naredili anketo v zvezi z živalmi, le da je ta letos potekala na malo drugačen način. Na dnevu šole smo v učilnici biologije posebej med obiskovalci in posebej med učenci izbirali **NAJ NASLOVNICO** Hrčkovega lista. Vsak, ki je hotel glasovati, je izpolnil anketni listič, na katerem pa sta bili poleg vprašanja o naj naslovnici še dve vprašanji o trenutno zelo aktualni temi – norih kravah. Glasovalo je 53 obiskovalcev in 194 učencev, dve glasovnici pa sta bili neveljavni. Absolutna zmagovalka ankete je zadnja – to je **lanskoletna naslovnica, torej številka sedem**. Bolj na repu pa sta pristali naslovnici številka ena in šest, ki so jima tako učenci kot obiskovalci namenili predzadnje in zadnje mesto. Da pa si obiskovalci in učenci povsod le niso bili enotni, si lahko pogledate v preglednici: številka v krogu je mesto uvrstitve, podčrtana številka je številka naslovnice, številka v oklepaju pa število doseženih točk.

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

UČENCI

- ① 7. (56)
- ② 5. (46)
- ③ 3. (39)
- ④ 4. (17)
- ⑤ 2. (15)
- ⑥ 1. (8)
- ⑦ 6. (7)

1. naslovnica

OBISKOVALCI

- ① 7. (22)
- ② 3. (9)
- ③ 2. (7)
- ④ 4. (5)
- ⑤ 5. (5)
- ⑥ 1. (2)
- ⑦ 6. (1)

2. naslovnica

3. naslovnica

4. naslovnica

5. naslovnica

6. naslovnica

7. zmagovalna naslovnica

HRČEK PRI BIOLOŠKEM KROŽKU

Pa še o norih kravah:

Dve vprašanji na anketnem lističu pa sta bili namenjeni norim kravam. Na vprašanje, ali še vedno jeste goveje meso, je odgovor DA obkrožilo 41 obiskovalcev in 144 učencev, odgovor NE pa 12 obiskovalcev in 46 učencev. Iz tega lahko sklepamo, da večina ljudi kljub norim kravam še vedno je goveje meso. Ugotovili pa smo, da so tako obiskovalci kot učenci dobro poučeni, saj je 34 obiskovalcev in 107 učencev vedelo, da so iz govedine narejeni žele bonboni. Tega ni vedelo 34 obiskovalcev in 83 učencev in so zato obkrožili odgovor NE. Menimo, da je bila anketa zelo uspešna, saj je skupaj glasovalo **247** anketirancev.

Takole pa je izgledal anketni list:

ANKETA:

IZBERITE NAJ NASLOVNICO HRČKOVEGA LISTA

OBKROŽITE TISTO, KI VAM JE NAJBOLJ VŠEČ!

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦

PA ŠE O NORIH KRAVAH:

① Ali še vedno jeste goveje meso?

DA

NE

② Ali veste, da so iz govedine narejeni žele bonboni?

DA

NE

Vanja Okorn in Ana Bogataj, 7.b

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

MOJE ŽIVALI

Že v prejšnjih dveh številkah Hrčkovega lista sem napisala nekaj o svojih živalih. Sedaj imam novega muca Mikija. Star je šest mesecev in ima dolgo belo dlako, vendar ni perzijski muc. Atiju gre včasih strašno na živce! Zdaj mu je že žal, da mi je dovolil, da sem ga prinesla domov. Vedno, ko odpiramo vhodna vrata, se zažene po stopnicah in skuša uiti na ulico. To mu večkrat tudi uspe. Nato ga moram pa loviti pod avtomobili. Najraje spi na akvariju z ribami. Zelo rad tudi trga zavese in praska po vratih! Bil je tudi že bolan in je moral k živinozdravniku. Dobil je štiri injekcije v nogo. K sreči ni preveč razgrajal. Dajati smo mu morali tudi antibiotik. Moj drugi muc je Tačko. Ta je že star mačkon, ki se stalno potepa. Imam ga že štiri leta. Je zelo len in najraje spi na moji postelji ali na kavču. Mikiju zelo rad poje vso hrano. Imela sem tudi mucu Mukico, ampak mi je ušla, ker ni bila vajena nove hiše.

Moj Miki

Na vrtu imamo čez poletje sedem kopenskih želv. Imela sem jih že več, a so nekatere poginile. Čez zimo spijo v škatli s senom, ker bi zunaj zmrznile. Zbudijo se šele okoli aprila. Zelo rade jedo deteljico, trpotec, solato, od sadja pa lubenice, hruške, jabolka in slive.

Želvja družina

Imam tudi morskega prašička ali budro - samičko. Ime ji je Bebika. Zelo rada je poleg raznih zrn še korenček, sadje in solato. Najraje pa se sladka z rozinami. Miki zelo rad spi na njeni kletki.

Zraven Bebike stoji še kletka s papagajem Kokijem. Tudi ta gre atiju pogosto na živce, ker se včasih dere na vse grlo. Je modra skobčevka, ki tudi rada kdaj pa kdaj kljuva solato.

Lea Likozar, 8.č

DOBIL SEM HRČKA

Zelo rad imam živali in že dolgo sem si želel hrčka. Večkrat sem šel v trgovino z živalmi in si jih ogledoval.

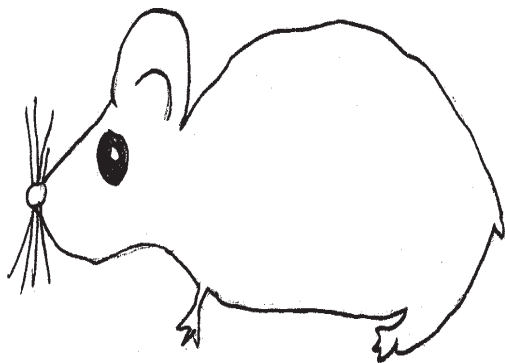
Nekega dne mi je babica v Dupljah povedala, da imajo pri sosedovih že dolgo časa hrčka. Svetovala mi je naj jih povprašam, kako se ga hrani in kako neguje. Odšel sem k sosedovim in sosed mi je hrčka takoj pokazal. Zelo mi je bil všeč, ker je bil snežno bel in zelo ljubek. Sosed mi je rekel, da mi ga podari. Takoj sem tekkel vprašat mamico, če ga lahko vzamem domov. In dovolila mi je.

Hrček dobi dom in ime:

Najprej je bilo potrebno priskrbeti kletko. V kleti smo imeli staro kletko, ki je bila primerna za hrčka. Najprej smo jo skrbno očistili. Atija sem prosil za pomoč, da bi v njej naredila dom za hrčka. Iz lesa sva mu izžagala tri plošče, ki so služile kot dve nadstropji. V kleti ima **stranišče in počivališče**, v pritličje smo mu postavili hrano in vodo. Sem pride jest in pogledat, če sem mu pustil kakšen priboljšek. V prvem nadstropju ima hišico in v njej **“posteljo”**. V drugem nadstropju ima **“razgledno ploščad in telovadnico”**. Hrček si je ogledal svoj dom, ga ovohal in takoj je bil zadovoljen z njim.

Potrebno mu je bilo izbrati tudi ime. Vsak član družine je dal svoj predlog, a nobeden mi ni bil posebej všeč, zato sem mu ime izbral kar sam. Dal sem mu ime **Poki**.

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

Moj Poki

Poki prvič sam doma:

Za konec šolskega leta sta nam ati in mami obljubila izlet v Gardaland. Ker Poki vsak večer prosi, da bi ga izpustili iz kletke, ga večkrat izpustim. Tudi zvečer, preden smo odšli na

izlet, sem ga izpustil, vendar ga zjutraj nisem mogel najti.

V Gardalandu smo se imeli lepo, a mene je vseeno skrbelo za Pokija. Zvečer, ko smo se vrnili z izleta, ga spet nisem našel. Naslednji dan zjutraj pa se je zgodilo nekaj zelo smešnega. Poki je zbudil mamico, ko ji je tekal okrog glave. Sprva se je zelo ustrašila, ko pa je zagledala Pokija, se je začela smejati. Zdelo se mi je, kot da nas hoče Poki vprašati, kje smo bili tako dolgo. Od takrat Pokija vedno toliko časa iščem, da ga najdem.

Pokijeva skrivnost:

Ko Pokija spustim iz kletke, najprej preišče vse vogale v dnevni sobi. Potem zleze za kuhinjsko omaro, kjer si uredi posteljico. Ker prostor težko očistimo, smo mu ta del zaprli. Mislili smo, da smo zaprli vse

luknje, vendar naslednji dan Pokija spet ni bilo v kletki. Poiskal si je nov vhod do priljubljenega bivališča. Vedno kadar ga ni v kletki, ga najdemo tu. Zdaj poznamo Pokijevo skrivnost!!

Miha Mekuč, 5.b

MOJA MUCA

Imam majhno tigrasto muco, ki je prišla na svet v neprijaznem okolju. Nekdo jo je čisto majhno zavrnel. Na nesrečo pa so to majhno in nebogljeno muco dobili v roke vaški fantje, ki ne poznajo usmiljenja. Mučili so jo na različne načine, jaz pa sem skušala revico braniti, a so me nepripravili spodili, saj so bili močnejši in starejši od mene. Ko so se vsega naveličali in so mislili, da je mrtva, so jo vrgli v grmovje in odšli. Ubogo muco sem odnesla domov v prepričanju, da ji mogoče lahko še kaj pomagam. Iz kartonaste škatle sem ji naredila majhno hišico, kamor se je lahko skrila. Bila je zelo uboga in preplašena, zato se je nekaj časa nezaupljivo skrivala v njej. Najprej sem jo morala naučiti jesti, ker so še premajhno vzeli od matere, da sama še ni znala jesti. Tako sem si počasi pridobila njeno zaupanje in kmalu je postala prava radovednica in si ogledovala novo okolje.

Sedaj je muca pri meni že

pet mesecev in počne prave vragolije. Nobena stvar ni previsoko, da je ne bi dosegla. Tako skače tudi po omarah in se igra prav z vsako stvarjo. Pri tem veliko stvari poruši in včasih naredi tudi kakšno škodo. Ko delam domačo nalogo, mi pridno pomaga: s tačko hoče obračati liste zvezka in se igra s svinčniki. Šele ko jo odnesem v drugo sobo, lahko v miru napišem domačo nalogo. Muca pri meni zelo uživa in se ima lepo. Na svojo hudo preteklost je verjetno že pozabila!!

Vesna Borković, 5.č

HRČEK BILI DRUGI

V prejšnji številki Hrčkovega lista sem vam napisala nekaj o mojem hrčku Biliju. Danes vam bom napisala nadaljevanje.

Imela sem najprej Bilija in psa, škotsko ovčarko z imenom Rika. Ker imam rada živali, sem jih hotela imeti še več. Odločila sem se, da kupim še enega hrčka. S sošolko Majjo sva najprej odhiteli na ogled v trgovino z živalmi, kjer so imeli tudi nekaj tednov stare hrčke. Zagledala sem majhnega sivo-belega s črnimi očmi. Takoj se mi je priljubil in želja po novem hrčku se mi je uresničila naslednji dan, ko mi je mama dala zanj denar.

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

Nekaj dni se je privajal name in dajala sem mu najrazličnejša imena kot na primer: OČKO, SIVKO, PUHEK, PIPI... Kak teden sem ga že klicala PIPI, ko mi je poginil Bili. Bil je že star in imel je neko bolezen v črevesju. Neko jutro sem našla negibnega, čeprav sem pihnila vanj kot ponavadi, se ni premaknil. Bila sem žalostna in solze so mi prišle v oči. Zanj sem poskrbela tako, da v "grobku počiva v miru".

Ko sem po tem nekega dne prišla iz šole, sem pogledala v kletko k hrčku. Na hitro se mi je zazdelo, da vidim Bilija. Seveda ni bil on, ampak novi s sivim kožuščkom. Takrat sem se odločila, da tudi novemu hrčku dam ime Bili, vendar Bili drugi. Sprva sem mislila, da novi hrček ne bo zasedel Bilijevega mesta v mojem srcu. Vendar sem se pošteno motila. Zdaj hrček Bili drugi kraljuje v kletki Bilija in mi je zelo prirasel k srcu. Sedaj ga imam tako rada, da se mi zdi celo boljši od prvega. Tako je pač, na živali se lahko res zelo navežemo. Toda Bilija seveda nikoli ne bom pozabila. Škotska ovčarka pa mi zapolni čas popoldne, ko hrček spi.

Tudi moja sošolka Maja je čez nekaj dni prav tako kupila sivega hrčka, bratca mojega Bilija drugega. Na žalost je njej že poginil, a sedaj ima že novega. Zanimivo ali ne? Pa naj vam kar sama pove kaj osvoji "živalski družinici".

Andreja Barovnica, 7.b

Ko mi je poginil že omenjeni sivi hrček, sem šla v trgovino takoj po novega. Izbrala sem najlepšega – vsaj meni se je zdelo tako in mu dala ime Snežko, ker je bele barve. Nato sem kupila še morskega prašička in ker sem mislila, da je samček, je dobil ime Lasek. Toda kmalu se je izkazalo, da je samička in postala je Laska. Že naslednji dan sem šla kupit še eno samičko in ji dala ime Pika. Z Andrejo sva izbrali še samčka, ime mu je Tilen. Vsi trije se niso dobro "ujeli", zato ima Tilen svojo kletko. To pa še niso vse moje živali. Imam še mucka Lizkota in akvarijske ribe. Torej že kar pravi živalski vrt!!

Maja Molk, 7.b

Bela muca

Bela muca je kakor kepica snega.
Sveti se kot sonce
s širnega neba.

Je kakor led, ki se topi.
Če jo kdo zagleda,
njena bela dlaka
v očeh se mu zablešči!

Špela Volčič, 7.b

SPIDY PRIPOVEDUJE: nadaljevanje

V prejšnjem Hrčkovem listu sem vam opisala, zakaj sem dobila hrčka, kako sem ga dobila in začetne težavice pri udomačevanju. Zdaj ne bom več nakladala, naj v nadaljevanju Spidy (moj hrček) sam pove, kaj doživlja pri meni.

"No, končno me je spustila do besede. Ja, pri meni je tako: podnevi spim, ponoči se razmigavam in hodim v fitness centre, da bi si pridobil mišice (mogoče bo pa kdaj kakšna hrčkica prihrčala mimo). Ta fitness je eno nadstropje višje od moje spalnice, kopalnice, WC-ja in jedilnice.

Večino svojega življenja sem že naseljen v Dašini sobi. Na začetku jo je moje razmigavanje motilo, ker je ropotalo in reva ni mogla spati. Smola. Zato me je večkrat odnesla v predsobo, kjer sem potem sameval!!! Kakšna krivica! Zdaj sem spet pri Daši. Pa ne, da bi je več ne motil, ampak se je name preprosto morala privaditi. Ni bilo druge izbire.

Zaradi mojega odločnega upora proti nasilni osamitvi se je večkrat sprla s starši, saj sem svoje utekočinjene iztrebke namreč spuščal izven "stanovanja", to se pravi na steno in tla. Seveda se je to po sveže prebarvani beli steni poznalo kot rumenkasto oranžen slap. Kar lepa umetnina za najstnika. Kaj menite?!

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

Od takrat naprej sem pri Daši. To mi je bolj všeč, čeprav zato spi malce manj! Oh, ja!

Na vsake toliko časa (pravzaprav kar pogosto) se spomnijo, da bi se mal vozil naokrog in pol tm bli (se prav počitnice). Vedno grem zraven, je zabavno obiskati tuje kraje kot slepi potnik (ups!).

Najbolj pa sovražim potovanje samo. Čisto me pretrese (duhovno in fizično). Kot masaža!

Samo... no ja. Tu pa tam staknem kakšno vrtoglavico... no, pa saj veste, kako je to!

Prebrisan, kajne!

Najlepše pa je, če se kdaj spomni name in me položi na črno- bele tračnice, ki jih mora potiskati navzdol. "Mašina" spušča neke vrste glasbo in če sem zelo priden (to pomeni, da se na nikogar v zadnjem času nisem polulal) in da sem seveda vse pojedel (kar seveda ni tak velik kunšt), me položi na... blavir, ne na hlavir, oh ne... saj ne vem... neki tacga.

Potem pa zaspi, medtem ko ona vadi. Prijetno. Vibracije me tako pomirjajo, kot če vas zazibajo v zibelki v sen. Sanjsko!

katere smo se doma večkrat sprli (npr. razgrizel je očetov najljubši pulover, poglodal vejico pri mamini rastlini in enkrat se mi je celo zabrskal v rožo – no, med korenine. Ven ga nisem dobila niti z banano, njegovo najljubšo

hrano. Ven sem ga dobila šele z atijevo pomočjo. Tudi prehladil se je že in obgrizel neke dele kletke in tako bi lahko naštevala do onemoglosti.

Sicer pa je kar kul, ker v našo hišo prinaša veliko zabave in smeha!

Daša Vervega, 7.a

Moj Spidy

Ali hodite na WC? Seveda, saj ste živali tako kot jaz! Torej veste, na kaj se navijajo pole papirja za odstranjevanje... khkmm... saj veste – na tulce. No, in iz veliko takih tulcev je moja Daša meni naredila neke vrste labirint z vmesnimi postajami v škatlah za robčke... Kar zabavno. Spuščati se in se spet vzpenjati... Pa na vsakem so še vrata, da ji lahko pobegnem ali se celo skrijem. Potem pa vedno dobim kaj za pod zob, da se spravim ven.

Njena sestra je celo rekla, da če bi bila žival, bi bila hrček moje Daše... Torej lahko vidite, imam kar srečo. Celu ljudje mi zavidajo!"

No, dovolj! To so bile govornice Spidy-ja, lahko pa povem, da je vmes ušpičil kakšno neumnost, ki je sam seveda ni hotel priznati (le zakaj?) in zaradi

Fazan

Ponosno v gozdu kraljuje, pisane barve razkazuje.

Svojo pesem samici posveti, kar ves harem osvoji.

Sramežljivo mu sledijo, za naraščaj same poskrbijo.

Fazan je navihanec pravi, na polje naprej se odpravi.

Samico drugo si dobi, za osamljene mar mu ni.

Vesna Borković, 5.č

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

NOVE PRIGODE IN NEZGODE NAŠE ŠIVE

Se še spominjate bele višavske terierke, ki ji je ime Šiva? V letošnji številki Hrčkovega lista bom naštel nekaj novih prigod in nezgod, ki so se ji zgodile v tem letu njenega "pustolovskega" življenja.

ŠIVO ZBIJE AVTO

Počitnice so se skoraj končale in bili smo na Primorskem pri dedku in babici. S Šivo smo bili zunaj in se igrali. Po pločniku na drugi strani ceste se je sprehajal pes. Šiva ga je zagledala in se pognala proti njemu. Ni slišala avtomobila, ki se je približeval in skočila je na cesto. Slišal se je samo udarec in praskanje po betonskih tleh. Mislili smo, da je konec, a je vseeno preživela. Bila je le hudo prestrašena in "šokirana". Zanimivo pri tej zgodbi je, da voznika ob nesreči ni videla, a si ga je na nek nam nerazumljiv način zapomnila. Ko smo se namreč poleti z njim srečali na morju, je nanj besno renčala in ga odganjala.

ŠIVA IN SNEG

Bila je zima in zapadlo je veliko snega. S prijatelji smo se odločili, da gremo na naš vikend. Šiva je bila tudi zraven, saj je nismo hoteli pustiti doma. Mi smo delali proge za sani, oči je zakuril ogenj, Šiva pa je vsa zadovoljna skakala po snegu. Ko

smo bili že vsi premočeni in nas je zeblo, smo stekli v vikend in se preoblekli. Nenadoma pa zaslišimo nekakšno ropotanje. Slišalo se je, kot da bi kamni udarjali skupaj. Pogledamo pod mizo in tam je bila Šiva, na katero se je prijel cel roj snežnih kroglic, ki so udarjale ena ob drugo. Bila je hudo premražena. Oči je hitro pripravil kopel, v katero smo jo namočili. Kroglice so se stopile v tekočino. Kljub slabi izkušnji je Šiva nad snegom še vedno zelo navdušena.

ŠIVA SE ZA PUSTA ŠMINKA

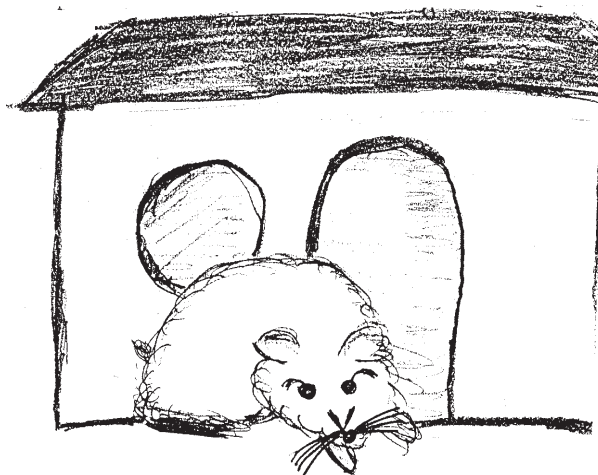
Bil je čas pusta in preoblečili smo se v različne maske. Mami mi je dala barve za obraz. Položil sem jih na jogi in se šel preobleč. Ko sem se vrnil, sem pregledal barve. Zagledal sem, da rdeče barve ni. Pregledali smo celo stanovanje, a barve nismo našli. Oči je kasneje pokazal na Šivo, ki je bila vsa rdeča okoli ust. Skoraj bi počili od smeha. Šivi smo očistili gobček in kupili novo barvico rdeče barve.

Upam, da so se vam zgodbe o naši Šivi zdele zanimive. Do naslednjič pa ADIJO!!!

Nejc Košir, 6.a

HRČEK PIČI

Jeseni sem dobila sivega hrčka. Dala sem mu ime Piči. Piči najraje teče po dnevni sobi in vrti kolo, ki ga ima v kletki. Kletka je dvonadstropna, ima dve hišici in posodi za vodo in hrano. V spodnji del kletke mu dam žaganje, po katerem riže in ponavadi spi. Razen semen zelo rad je zelenjavo, sadje, bobi palčke in puding. Pije pa vodo. Za njegovo higieno skrbim tako, da mu enkrat na teden očistim kletko in mu dam vsak dan svežo vodo.

Moj Piči

Piči se zbudi okoli 18h, zaspí pa okoli 7h zjutraj. Zato ima dovolj časa za tek in igro. Torej je res pravi ponočnjak, saj se zbuja zvečer, bedi celo noč in zaspí zjutraj. Ponoči skače po kletki in ropota, zato moram zapirati vrata, da me ne moti pri spanju. Upam, da bo še dolgo živel in da se bom še dolgo igrala z njim.

Tjaša Zalokar, 5.č

HRČEK IN NJEGOVI PRIJATELJI

M O J A LJUBLJENČKA

Jaz imam doma dva hišna ljubljénčka. To sta morski prašiček Čita in zajklja Cvetka. Zelo sta zanimiva. Ko pridem iz šole, jima dam hrano in vodo ter ju malo pocrklijam. Morski prašiček je zelo prijazen, miren in nikoli ne ugrizne. Je črno bele barve in ima vrtince v dlaki ter zanimiv obrazek in smrček. Zajček je tudi črno-bel in ima zelo mehak kožušček. Tudi on se zelo rad crklja in me liže po roki.

Najraje jesta suho in svežo zelenjavo, sadje, sladkarije, seno in travo. Rada se igrata ter se lovita po travi. Zajček je že enkrat pobegnil, a sem ga še pravočasno ujela. Morski prašiček prav tako, ampak on je ušel med trnje in sem ga zato zelo težko dobila ven.

Če bi mi ušla, ne vem, kaj bi brez njiju. Sigurno bi si kupila nove živali, saj sem se zelo navadila nanje. Ampak gotovo ne bi bile takšne, kot sta ČITA in CVETKA!!!

Anja Jakše, 5.b

Trije prijatelji - jaz, Cvetka in Čita

HRČEK PRI POUKU

Pri biologiji:

NARAVOSLOVNI DNEVI

V dosedanjih Hrčkovih listih smo predstavili že celo vrsto naših naravoslovnih dni, vendar se ti pogosto spreminjajo oz. nadomestijo z novimi. Letos je bil to naravoslovni dan za sedme razrede, ki je bil namenjen zelo pomembni ustanovi – **LEKARNI. Zato vam ga tudi predstavljamo.**

Ogled Gorenjske lekarne v Kranju

Učenci sedmih razredov smo si ogledali lekarno v Kranju. Predstavitev bo kratka in bolj splošna, saj bi sicer učenci letošnjih šestih razredov naslednje leto vse le “preplonkali”. Tako pa se bodo morali vseeno potruditi in izdelati svoje seminarske naloge.

Že nekaj dni pred odhodom v lekarno smo se pri pouku prve pomoči seznanili s potekom naravoslovnega dne. Pogovarjali smo se o lekarni in reševali vprašanja na to temo, da smo ugotovili, koliko sploh vemo o tej ustanovi, o zdravilih in vsem, kar se tiče lekarne. Nato smo prejeli vprašanja, na katera smo morali odgovoriti po ogledu lekarne in izdelati referate oz. seminarske naloge. Najboljše bomo poslali tudi v lekarno na ogled. Tako smo bili dobro pripravljene na naš obisk

Pred lekarno nas je sprejela in nas vseskozi vodila prijazna magistra, tudi zaposlena v Gorenjski lekarni. Najprej smo izvedeli nekaj splošnih stvari, na primer koliko je lekarn v okviru Gorenjske lekarne, kateri prostori so v lekarni, kdo so zaposleni v lekarni, kako pripeljejo zdravila, kakšne vrste in oblike zdravil poznamo, kaj moramo narediti, preden vzamemo zdravila, iz česa je sestavljen recept, kaj moramo imeti nujno v škatli prve pomoči...

Sledil je ogled lekarne, ki je bil seveda najbolj zanimiv. Ogledali smo si najprej zgornji del lekarne, kjer ima svoje prostore **GALENSKI LABORATORIJ**.

Tu izdelujejo oz. pakirajo nekatere farmacevtske izdelke in zdravila - predvsem tiste, katerih sestavine so naravnega izvora. To so mazila, praški, kapljice, sirupi, svečke in izdelki za nego obraza in telesa.

Pomivalnica služi za pomivanje stekleničk in pribora, **aseptika** je prostor, kjer izdelujejo kapljice za oči, zato mora biti vse popolnoma sterilno, **tehtalnica** služi za pravilno tehtanje zdravil oz. zdravilnih pripravkov.

Najbolj pa nam je bilo všeč v spodnjih prostorih – **OFICINI**, kjer magistri farmacije ljudem izdajajo zdravila – brez receptov in na recepte. Tu smo tudi videli, kako farmacevt pripravi zdravilo, ki ga je treba šele pripraviti po zdravnikovih navodilih na receptu.

Po ogledu dela, kjer je **DROGERIJA**, smo se poslovili in odšli proti šoli, polni novih spoznanj. Bilo je res zanimivo, saj smo izvedeli veliko novega.

Recept:

Vsi ste v rokah prav gotovo že držali recept, toda kako je sestavljen, pa gotovo ne veste. No, mi smo o tem tudi natančno slišali, zato vas bomo poučili o tem.

Zgornji del recepta se imenuje **glava**. Tu so skriti naši podatki – ime, priimek, kako smo zavarovani – vse to preveri računalnik s pomočjo naše zdravstvene kartice. Šele potem nam lahko izdajo zdravila, ki so zapisana na **spodnjem delu recepta**. Tu zdravnik napiše ime zdravila, število škatel – z rimsko številko in odmerek – npr. 2 x 1 žličko ter se podpiše ob svoj žig. Seveda nas ob izdaji zdravil natančno poučijo o jemanju zdravil!!

No, pa še poduk o jemanju zdravil:

Čeprav ste v lekarni že slišali, kako morate jemati zdravila, ne bo odveč, da preden pričnete jemati zdravilo, natančno preberete še **navodila** – kakšni so lahko stranski učinki zdravil, kakšen je način jemanja zdravil, kako ter koliko jih vzamemo, kje jih hranimo...

Iz seminarskih nalog učencev 7.a in 7.b

HRČEK PRI POUKU

Tabor v Marindolu za šeste razrede

Sedaj smo že kar “stari mački” v preživljanju dni na taborih. Ko smo bili v petem razredu, smo vam predstavili naravoslovne teme, ki smo jih imeli v Piranu, letos pa vam predstavljamo naravoslovne teme iz Marindola v Beli krajini. Tam smo preživeli štiri prijetne dneve. Prebivali smo v Domu kranjskih tabornikov, imeli smo se lepo in doživeli veliko zanimivega, se marsikaj novega naučili, pa tudi zabavali.

Že na poti v Marindol smo si ogledali krajinski park Lahinja z značilno, počasi tekočo reko Lahinjo in pritokom Nerajčico ter močvirnatimi travniki, ki jim v Beli krajini pravijo lugi. Tam najdemo prav posebej značilno rastlinstvo, najbolj znana je močvirna kukavica, med živalmi pa je najbolj znana ptica **vodomec**. Ima modro-oranžno perje in kratka krila. Ko leta, dela vijuge in ima značilen dolg kljun, s katerim lahko ujame tudi do 12 cm dolgo ribo.

Vodomec

Med bivanjem v Marindolu smo obiskali tudi gospo Marijo Cvitkovič iz Adlešičev, ki nam je pokazala, kako so včasih ženske tkale laneno platno na ročnih statvah. Lan so nekdaj pridelovali pri vsaki hiši. Tako tkanje je zelo počasno, za en meter platna so potrebne tri ure dela. V veliki sobi smo si lahko ogledali njene številne izdelke (prte, prtičke, obleke...), ki jih je razstavljala v raznih državah sveta in zanje prejela številna priznanja. Tu smo si lahko ogledali tudi vse o lanu. Poznamo jesenski in spomladanski lan, cveti približno 14 dni, modrikasti cvetovi pa se odpirajo le dopoldne. Če lan sejejo bolj gosto, iz njega dobijo tanke niti, iz redko posejanega dobijo bolj debele niti.

To pa še ni vse! Gospa Cvitkovičeva nas je tudi naučila izdelovati prave belokranjske pisanice. Na izpihana jajca smo narisali motive iz čebeljega voska, nato smo jih dali v rdečo barvo iz krep papirja. Potem smo risali še na rdeče obarvana jajca in jih nato dali še v črno barvo - za barvanje blaga. Ko je barva zavrela, smo jajca vzeli ven in jih zbrisali s krpo. Dobili smo lepe črno-rdeče pisanice. Skoznje smo še potegnili rdečo volneno nit, naredili iz nje rdečo čepico in nekateri naši izdelki so bili prav imenitni!

Iz projektov učencev 6.a in 6.b

Mi v Marindolu

HRČEK PRI POUKU

UČENCI 2. b PRIPOVEDUJEJO

Kako moramo ravnati z živalmi

Z živalmi ravnajmo nežno!

Boris

Svojega zajčka peljem tudi na
sprehod.

Pri teti se igram s psom
Ronijem. Nikoli ga ne mučim.

Rada božam zajčke, ker so
prijazni.

Barbara

Jaz imam psa, peljem ga na
sprehod.

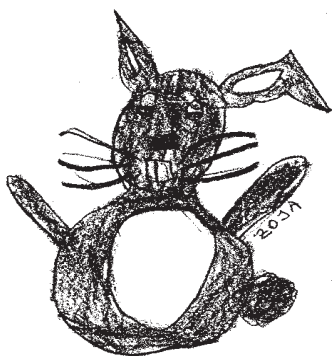
Nejc

Imam psičko Beno, zelo jo
imam rada. Vsak dan
greva na sprehod.

Mojca

Mojemu zajčku je ime Piki.
Zelo ga imam rada.
Vse živali moramo imeti radi.

Zoja

Moj zajček

Lepo je imeti živali. Jaz imam
psa, vsak dan ga peljem na
sprehod.

Patricija

Z živalmi moramo ravnati
lepo. Moramo jih čistiti,
česati in umivati. Lahko se
tudi z njimi igramo.

Dejan

SMEH V ŠOLSKI KLOPI

Pijana plešoča miš

V šoli, točneje v učilnici
biologije imamo v stekleni posodi
plešočo miško. Nekega dne, ko
smo imeli spoznavanje narave, je
moj sošolec Miha zagledal, da
plešoča miš nima nič vode in je
to povedal učiteljici.

Ko ji je dala svežo vodo, je
miška pila kot pijanec, ki že
dolgo ni videl steklenice. Učenci
smo bili zelo navdušeni nad
dogajanjem v mišjem domovanju
in smo ji zato rekli, da je
"pijanka". Ko je miška tako
nekaj časa pila, je učiteljica
videla, da ji primanjkuje tudi
hrane in zato ji je "postregla" še
s hrano – zokusnimi semeni.
Miška je hitro začutila vonj po
hrani. Povohala jo je, vendar ji ni
ravno teknila in je zato raje
nadaljevala s pitjem vode. Zdela
se nam je res imenitna s tem
svojim "pijanim početjem"! Ko
pa se je ta mala "pijanka" do
polnega napila, se je končno
odpravila jest.

Nad dogodkom smo bili tako
prevzeti, da smo čisto pozabili na
pouk. O drugem kot o tem, kar
je počela miška, sploh nismo

razmišljali. Izgubili smo občutek
za čas, vedeli nismo, koliko je
ura, le smejali smo se ji.

Na koncu smo ugotovili, da
smo miško opazovali skoraj
celo šolsko uro. **Za nas je to
bila zelo zanimiva ura
spoznavanja narave!!!**

Bojan Sitar, 5.b

GUŽVA V BIOLOŠKI UČILNICI

Da, res je! Vsak razred si
prišteje še dodatne člane, ko
stopi v učilnico biologije. Ko
stopite na primer v fiziko, si
lahko ogledate razna stojala in
uteži, pa tehtnice. ..., ko pridete
k matematiki, vas v klop
pospremijo razni zakoni in
pravila, pa telesa takšna in
drugačna, ki vsem že presedajo,
no, da ste stopili v kemijo,
lahko vaš nos zazna občasno,
da to ni ravno najbolj zračen
prostor, saj se mešajo
najrazličnejši vonji kemikalij oz.
zavohamo "posledice"
najrazličnejših poskusov.

Ko pa pridete v biologijo,
vas poleg prijaznega pozdrava
mrs. Teacher najprej pozdravi
tudi našjubljenček –
GOSPOD MORSKI
PRAŠIČEK TAČKO! Ker ji
sedi tik pred nosom, lahko vsak
trenutek dobi kaj za pod zob.
Rejenemu Tačku se to tudi
močno pozna:

- je edini, ki skoraj pri vsaki uri
dobi solato;

- edini, ki ima v kuhinji vedno

HRČEK PRI POUKU

pripravljeno hrano in mu je zato nikoli ne zmanjka (za to seveda skrbita naši dve kuharici);
- edini, ki v šoli ni nikoli lačen;
- edini, ki...

Skratka, v šoli mu ni nikoli nič hudega.

Tačko in njegov "solatni bife"

Seveda pa imajo tudi drugi "živalski člani" biologije določene privilegije:

- Nikoli jih nihče ne sprašuje in jim ne postavlja vprašanj, o katerih se jim sploh sanja ne
- Vedno jih vsi vlačijo po rokah in se med odmori, ki se radi povlečejo v uro, neutrudno ukvarjajo z njimi.

No, Tačko je na šoli, že odkar sem jaz prvič zakoračila v biološko učilnico – torej že tretje leto!

Ravno letos pa smo izgubili najbolj kosmato kepico. Vsi veste, da mislim hrčka Hlačkota. Bil je tako mehak in nikoli ni ugriznil. Povrh vsega pa je bil počasen, tako da smo si ga mirno lahko podajali iz roke v roko. Saj se spomnite, kako smo opisovali njegove počitnice, ki jih je preživljal pri nas – učencih doma. Njegova življenjska doba se je pač

iztekla, za hrčke je imel kar lepo starost. Preživel je lepe trenutke med nami, saj smo ga imeli zelo radi. V njegovo domovanje je sedaj prišel novi črni kosmatinec – Bobi. Tega zaenkrat še malo bolj pustimo, ker ga še nismo dovolj vajeni, toda kmalu tudi on ne bo ušel našim rokam in crkljanju.

Pa še en novi prebivalec je letos dobil svoje domovanje v biologiji. To je puščavski skakač Franči. Res je zelo živahen in neprestano skaklja sem ter tja po kletki gor in dol. Ko postane lačen, pa zleze kar v posodico s hrano in mirno uživa pri luščenju semen.

Plešoča miška pa je še vedno kljub svoji starosti navdušena plesalka, jaz bi ji rekla kar "upokojena" plesalka. Včasih zapleše hitri tango po senu ob spremljavi trušča v razredu. Sicer pa boste o njej prebrali še v enem sestavku tega Hrčkovega lista in izvedeli celo o njenem "popivanju".

O, pa še skupinica neprepoznavnih palčk skrbno prekrita z mrežo, prebiva v stekleni posodi. No, te palčke so paličnjaki. Kar pozorni moramo biti, da jih sploh opazimo, saj so popolnoma podobni vejicam, po katerih plezajo. Sicer pa so zelo požrešni in zraven še izbirčni, saj jedo le liste robide in to celo pozimi, ko se jih dobi zelo težko.

Tako, to so naši osebni stražarji, ki nas čuvajo samo pri biologiji. Zaradi njih smo včasih celo rešeni spraševanja, če slučajno kdo od zgoraj omenjenih najemnikov kaj

zanimivega počne in se mu potem vsi smejimo. Zaradi njih smo včasih tako prešerne volje!!!

Daša Vervega, 7.a

HRČEK - biolog v računalniški učilnici

Na CD zgoščenkah ali na internetu najdemo mnogo podatkov o živalih, zato smo se učenci 6.a razreda odločili, da na internetu poiščemo slike o živalih in naredimo referate. Tako smo izvedeli veliko novega o živalih ter o delu z računalnikom. Odločili smo se, da bomo opisali ribe, ker se letos pri biologiji učimo o živalih in seveda tudi o ribah. Na internetnih brskalnikih smo vpisali **RIBE** in pred nami so se že prikazale številne strani, ki so jih opisovale. Samo še izbrati je bilo treba. Tistim, ki niso znali delati z računalnikom, je pomagal učitelj za računalništvo. Mnogi učenci doma nimajo računalnika, zato je bil ta dan za njih posebno doživetje. Pri delu pa smo prav vsi zelo uživali. Torej, poskusite še vi !!!

HRČEK PRI POUKU

Primer referata :

SOŠKA POSTRV

Soška postrv

Včasih je bila edina postrvja vrsta, ki je naseljevala naše vodotoke. Je endemna riba jadranskega porečja. V naših vodah se je ohranilo pet populacij čiste soške postrvi. Glede na zunanji izgled – fenotip postrvi in tudi glede na genetsko sliko, ločimo dva tipa soške postrvi. Postrvi tipa zadlaščica imajo značilno marmoriranost telesa, na kateri je redko prisotna rdeča obarvanost, postrvi tipa idrijca pa imajo poleg značilne marmoriranosti prisotno tudi rdečo obarvanost v obliki peg in pik, najpogosteje na liniji črte pobočnice.

Soška postrv

Manjše soške postrvi se hranijo s talno hrano in vodnimi žuželkami, večje postrvi pa so predvsem ribojede. Drstijo se od konca oktobra do začetka januarja.

Soške postrvi v naših vodah dosežejo kar lepe velikosti in teže. Največja soška postrv najdena pri nas, je merila 121 cm in tehtala 25 kg.

Učenci 6.a

Kaj mislimo učenci 6. b o mučenju živali

**Z živalmi moramo ravnati
lepo in one nam bodo
ljubezen vračale.**

Cirila

**Mučiti živali ni lepo, ker ima
vsaka žival pravico do
mirnega življenja.**

Žiga

**Bojujmo se proti mučenju
živali, ker so živali naše
prijateljice!**

Urška J.

**Če bomo mi lepo ravnali z
njimi, bodo one dobre z nami.**

Primož

**Z živalmi moramo ravnati
spoštljivo in jih ne smemo
mučiti in se izzivljati nad
njimi, saj so lahko človekov
najboljši prijatelj.**

Urška O.

**Menim, da bi morali ljudi, ki
mučijo živali, mučiti, kot oni
njih. Živali imajo vendar
pravico do življenja enako
kot mi do svojega.**

Petra

**Z živalmi je treba ravnati lepo
in nežno.**

Rok

**Ni prav, da nekateri mučijo
živali, saj so ravno tako živa
bitja kot mi.**

Aleš

**Sem proti mučenju živali,
mislim, da bi morali mučitelje
strožje kaznovati!**

Matic

**Ljudje, ki mučijo živali, so
zelo pokvarjeni.**

Bojan

HRČEK PRI POUKU

FOTOSINTEZA – čudežno dogajanje v naravi

Pri spoznavanju narave se učimo o rastlinah. Pogovarjali smo se tudi o čudežnem dogajanju, ki poteka v njih. Ker je to dogajanje – imenujemo ga fotosinteza, tako pomembno in čudežno, sem se odločil, da vam o tem povem nekaj več. Pa četudi ste se o tem že učili!! Pomen zelenih rastlin za življenje na našem planetu je res neprecenljiv, zato ni odveč, če o tem slišite večkrat!

PHOTOS=SVETLOBA

SYNTHESIS=SPAJANJE

FOTOSINTEZA torej
pomeni: spajanje s
pomočjo svetlobe

V rastlini se neprestano nekaj dogaja: raste, se razvija, v njenih celicah potekajo življenjski procesi. Kdo jim to omogoči? **Energija seveda! In kje jo dobijo? V hrani. In kje ter kako dobijo hrano? Natančno preberite in izvedeli boste oz. utrdili svoje znanje o tem!**

Z mikroskopom lahko opazujemo notranjo zgradbo lista. Pri vseh listih takoj opazimo, da notranjost lista sestavljajo številne celice.

Zgornjo in spodnjo površino lista sestavlja neobarvana plast celic, ki ležijo druga ob drugi. To sta zgornja in spodnja povrhnjica, ki varujeta listno sredico pred zunanjimi vplivi in preprečujeta izhlapevanje vode iz lista. V listni sredici sta dve vrsti tkiv. V zgornjem so celice, podolgovate in močno zeleno obarvane. Njihova zelena barva izvira od barvila – **listnega zelenila ali klorofila**. Njihova oblika spominja na stebre, zato ga imenujemo stebričasta plast. V spodnjem tkivu so celice različno oblikovane in rahlo zeleno obarvane, ker je v njih malo listnega zelenila. Imenujemo ga gobasta plast. Prostorčki v gobastem tkivu so napolnjeni s plini, ki se izmenjujejo skozi listne reže v spodnji povrhnjici.

Zelene rastline se ne prehranjujejo tako kot živali in ljudje. Hrano rastline proizvajajo same iz snovi, ki jih sprejemajo iz okolja. To sta voda z raztopljenimi rudninskimi snovmi in plin ogljikov dioksid. Voda priteka v liste po žilah, ogljikov dioksid pa vstopa iz zraka skozi listne reže. V klorofilnih zrnih iz vode in ogljikovega dioksida nastaja hrana – grozdni sladkor ali glukoza, ki je glavni vir energije. Nastaja tudi kisik, ki izhaja iz listov skozi listne reže v zrak. Zato pravimo, da rastline izboljšujejo zrak. Fotosinteza se v rastlini vrši tedaj, ko prejema sončno energijo, torej le podnevi. Poteka le v zelenih rastlinah, ker lahko le zelene rastline s pomočjo klorofila izkoriščajo sončno energijo za tako spajanje. Odvečni grozdni

sladkor rastline lahko predelajo v druge, še bolj zapleteno zgrajene snovi. To so škrob, celuloza, beljakovine in maščobe.

Samo zelene rastline lahko proizvajajo hrano zase, s tem pa posredno tudi za vsa druga bitja, ki se hranijo z rastlinami ali rastlinojedimi živalmi. Ko boste jedli jabolko, korenček, zrezek ali pili mleko, se kdaj pa kdaj le spomnite, da je to rezultat fotosinteze!!!

Prav tako rastline proizvajajo kisik za dihanje vseh živih bitij – torej zase, za živali in za ljudi.

Torej zapomnimo si, rastline proizvajajo hrano za vsa živa bitja. Tudi za nas – človeka!!!

Milan Grah, 5.c

FOTOSINTEZA!!!

FOTOSINTEZA!!!

FOTOSINTEZA!!!

HRČEK PRI POUKU

Pri slovenščini:

Učenci radi pišemo spise o živalih, take po lastni izbiri ali pa nam naše učiteljice predlagajo kakšno temo o živalih. Tudi pri slovenskem jeziku smo se lotili teme, ki je rdeča nit tokratnega Hrčkovega lista, torej mučenja živali. Preberite, kaj smo napisali!

VALENSINO TRPLJENJE

Bil je sončen poletni dan. Stekla sem na vrt in poklicala svojo mačko. Mislila sem, da bo kot vedno veselo pritekla k meni in se mi prijazno podrgnila ob noge. Toda tistega dne se to ni zgodilo. Videla sem jo, kako šepa in joka. Kdo ve, kaj se ji je zgodilo. Skozi njeno belo dlako so se kazale nenavadne rane. Mislili smo, da ni nič hudega in da bo ozdravela, toda Valensino zdravje je bilo iz dneva v dan slabše. Opravili smo dva obiska pri veterinarju, kjer je dobila antibiotike, ki naj bi ji pomagali. Zdravila smo ji dajali redno, toda mačka ni kazala nobenih znakov izboljšanja. Rane so postajale vse večje in s tem tudi Valensino trpljenje. Njeno jokanje je bilo tako žalostno in grozno, da te je stisnilo pri srcu, ko si jo slišal. Težko sem spoznavala dejstvo, da umira. Ni ji bilo pomoči. Spomnim se

deževnega popoldneva, ko se ni mogla premakniti in je leže jokala na vrtu. Sledil je njen zadnji obisk pri veterinarju. Ta nam je zagotovil, da bo skušal narediti, kar se da, toda veliko upanja ne ostane. Valensa je čez noč ostala v ambulanti. Naslednji dan sem izvedela, da je bila to njena zadnja noč, saj je ponoči poginila. Moje oči so postajale vedno bolj rdeče in iz njih so začele teči debele solze. Pomislila sem, da nisem imela niti časa, da bi se poslovila od nje.

Po dolgem času pa sem le spoznala, da je bilo tako zanjo najbolje, saj je preveč trpela.

Teja Krušec, 6.a

PES, ČLOVEKOV NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Poznam deklo po imenu Ana; doma je s Tolminskega. Pred nekaj dnevi je praznovala rojstni dan. Za to, da ga sploh je, pa se mora zahvaliti svojemu Črtu. Črt je pes, zlati prinašalec, ki je Ani rešil življenje.

Nekega dne mi je pripovedovala o tem dogodku. Ob misli nanj me še danes spreleti srh. Takrat, ko se je to zgodilo, je bilo Ani šest let. Očka in mamice ni bilo doma, zato jo je pazila babica. Ana se je ravno igrala, ko se je vsa hiša stresla. Mislila je, da je babici padla kakšna posoda na tla in se ni preveč vznemirjala. Nenadoma pa se je še enkrat streslo. Pa še enkrat – še bolj

močno. Stene so se začele rušiti. Ana ni vedela, kaj naj stori. Slišala je babico, kako kliče: "Pridi dol!" Vendar se ni mogla premakniti. Nenadoma je v njeno sobo pridiral Črt. Zgrabil jo je za hlačnico in jo odvedel v pritličje. To zanj ni bila lahka naloga, vendar mu je uspelo. Nato jo je zvelkel pod podboj vrat, kjer je bila tudi babica.

Potem se je še enkrat streslo in spet so se rušile stene. Če je Črt ne bi izvlekel iz sobe, bi bila gotovo pod ruševinami.

Urška Rihtaršič, 5.č

MOJ LISKO

Imam morskega prašička. To je ljubka žival, podobna miški, le da je precej večja in začuda brez repa. Pri nas v družini ga imamo vsi zelo radi. Kličemo ga Lisko. To pa zato, ker je ves lisast.

Veliko se igram z njim v svoji sobi pa tudi v dnevni sobi. Ker pa je v sobah položen parket, Lisku zelo drsi. Nekega dne sem se spet igral z njim. Le za hip sem bil nepozoren in že je manjkalo nekaj listov na roži. Bil sem zelo zaskrbljen, kaj bo rekla mama. Ko je prišla in zagledala, kaj je Lisko storil, je bila huda name, ker nisem dovolj pazil, kaj počne.

Od takrat naprej ni moj Lisko več grizel rož, temveč le solato in travo. Jaz pa sem se čudil, kako to? Morda pa sem se mu zasmilil, ker me je mama takrat kregala zaradi njega.

Igor Fačeti, 5.č

HRČEK PRI POUKU

KRUTOST NE POZNA MEJA

Že od nekdaj sem zelo težko poslušala ali brala o mučenju živali, odkar pa imam sama psa, je še huje. Obide me srh in človeku, ki muči žival, privoščim isto. Kako nepravilno je:

človek je udomačil psa, ki je postal njegov najboljši prijatelj, pes ga brani in varuje, človek pa je do te prijazne in zveste živali lahko včasih tako zelo krut. Sama še nisem videla na lastne oči, kako krut je lahko človek, bom pa povedala, kaj se je pripetilo moji mamici.

Ko se je pred približno desetimi leti sprehajala po gozdnih poteh, je zaslišala boječ lajež. Pomislila je, da je to gotovo pes in se sprva ni vznemirjala, toda ko je ta glas zaslišala še dvakrat, se je odločila, da gre pogledat. Ko je prišla do kraja, od koder je prihajal lajež, je z grozo ugotovila, da je psa, privezanega na pol metra dolgi verigi, gospodar tepel, ker je psiček skakal vanj. Verjetno zato, ker ga je bil vesel, da ga spet vidi.

Pasja koča je bila zanemarjena, posoda s hrano in vodo prazna, njegov kožuh je bil blaten in ponekod je manjkala dlaka. Očke so bile žalostne, milo je cvlilil, repek pa je imel spodvit med noge. Iz tačke mu je tekla kri. Pes po imenu Senca se ji je zasmilil do srca. Počakala je, da je kmet odšel in takoj naslednji trenutek stekla do psa. Ko je prišla k njemu, se je ponižno ulegel pred njo, ker je mislil, da ga bo udarila. Toda na njegovo veliko veselje ga

je narahlo pobožala po njegovem mehkem telesu. Za to ji je bil neskončno hvaležen. Odpeljala ga je.

Ko sta prišla k veterinarju, mu je ta obvezal ranjeno tačko, ugotovil pa je tudi, da je podhranjen in skrajno zanemarjen. Mami ga je vzela domov in skrbela zanj, dokler si ni opomogel, potem pa ga je oddala prijateljici, ki je imela velik vrt in je že skrbela za nekaj zapuščenih kužkov. Tako je kuža dobil dobro gospodarico in dobre prijatelje. Tačka se mu je zacelila in sčasoma je postal razigran in vesel kuža, žalost v njegovih očeh pa je ostala. Za vedno.

Velikokrat se vprašam, kako lahko ljudje tako grdo ravnajo z živalmi, ko pa so one njihove najboljše prijateljice.

Pregovor pa pravi:

Človek dobroto pozablja, žival nikoli! Človek pozablja tudi zlo, žival nikoli!

Neja Grošelj, 6.a

MOJE “POGOVARJANJE” Z ŽIVALMI

Včasih, kadar mi je dolgčas, kadar sem žalostna ali nespočita, odkorakam v svojo sobo in odprem okno. V sobi je čista tišina, kar naenkrat pa zaslišim naravo. Naslonim se na okno in poslušam. V mislih se pogovarjam s pticami. Če kaj rečem, se mi zdi, da mi narava odgovarja. Narava me vedno potolaži, spravi v veselje in me “zbudi”. Počutim se, kot bi bili z naravo zelo povezani.

Nekega dne je na moje okno priletela ptica. Usedli sva se na okensko polico in ptica je začela žvižgati. Tudi jaz sem začela. Žvižgali sva skupaj in sva se imeli lepo. Nato je ptica odletela, meni pa se je zdelo, kot bi se z njo pogovarjala.

Nadja Obrulek, 5.a

HRČEK PRI POUKU

Piflarček spet bere zgodbe o živalih

Kaj pa tokrat svetuje hrček Piflarček?

Pa sem spet tu! Jaz, hrček Piflarček. Sedaj me že dobro poznate, saj se vam oglašam že tretjič. Ker vneto obiskujem dodatni pouk slovenskega jezika, vam vedno predstavim, kaj se zanimivega učimo in pogovarjamo tu.

Vas zanima, katero knjigo vam bom predstavil letos?

Basni Slavka Pregla! Ker o navadnih basnih verjetno veste že veliko, poleg tega pa sem vam jih že predstavil v eni od prejšnjih števil, sem se letos odločil, da vam predstavim Preglove moderne basni. In kakšna je razlika med njimi? V moderni basni je značilno, da v njej ne nastopajo le živali in rastline, ampak tudi posebljeni pojmi, ki imajo človeške lastnosti. Pisatelj se tako v

basnih duhovito z ironijo posmehuje človekovim navadam, ki vedno ostajajo enake. Poleg tega pa je Pregel v basni vpletel tudi zanimive aforizme in tako dobil moderni, aforistični tip basni. Pisatelj

zelo zanimivo opisuje človekove navade, da pa bi se o tem prepričali, si preberite spodnjo basen.

O sitnih vprašanjih

Ovca prizadeto:

“Volk vsako zimo dobi nov kožuh, mene pa na pomlad vedno ostrižejo. To ni prav!”

Morala zre v nebo:

“Ko so vloge enkrat razdeljene, se je zaman razburjati.”

Pri vsem tem pa nisem pozabil tudi na najmlajše. Ste vedeli, da so lahko živali tudi zaljubljene? Če to že veste ali pa tudi ne, si preberite knjigo Zaljubljeni žabec, ki jo je napisal Maks Velthuijs. Knjiga govori o nesrečno zaljubljenem žabcu, ki sprva sploh ni vedel, da je zaljubljen. Na koncu se vse srečno razplete, v koga pa se je zaljubil, pa si preberite sami.

Hrček Piflarček in Katja Škapin, 7.b

Pri pouku gospodinjstva:

Hrček še vedno zelo rad zahaja k pouku gospodinjstva, kjer vedno izve kaj koristnega o zdravi hrani in prehranjevanju. Le preberite tole, boste tudi vi izvedeli kaj pomembnega o tem.

DODATKI V HRANI

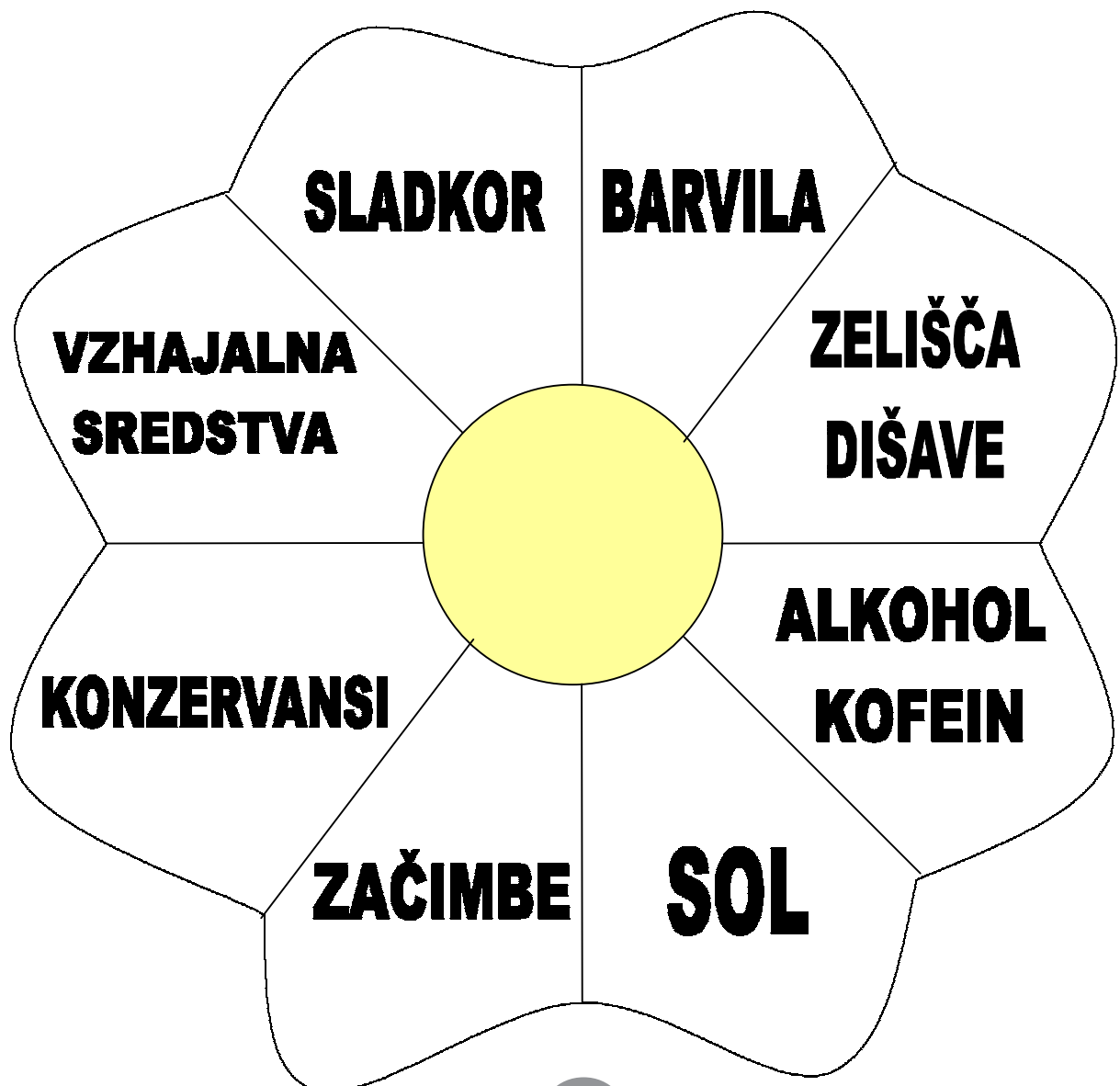
Ste že razmišljali, kaj vse pojemo? Če še niste, bo tale sestavek prav primerno branje za vas!

Poleg osnovnih sestavin določene jedi zaužijemo tudi snovi, ki obarvajo hrano, ji dajo močnejši okus in jo konzervirajo. V hrani se zaradi vse večjega onesnaženja nahajajo tudi snovi, ki so zdravju škodljive. To so pesticidi (snovi za uničevanje rastlinskih škodljivcev) in umetna gnojila. Zelo pomembno je, da vemo, kaj pojemo. Da bomo to vedeli, moramo prebrati sestavo hrane. Le-ta je napisana na embalaži. **Vsaka embalaža kupljenega živila mora imeti zapisano sestavo hrane!!!**

DODATKI V HRANI

POMEMBO!

**VEDNO PREBERI SESTAVO HRANE,
KI JE NAPISANA NA EMBALAŽI!**

HRČEK PRI POUKU

Največ soli je v mesnih izdelkih in različnih kruhih. Na dan človek potrebuje le 3g soli (ena kavna žlička). S preslano hrano lahko zaužijemo 2-3 krat preveč soli. Posledica je previsok krvni pritisk in zadrževanje vode v telesu.

Sladkor, ki ga uporabljamo za sladkanje jedi, je saharoza. Daje veliko energije. Ni življenjsko potreben, dodajamo ga hrani samo zaradi okusa. Ne smemo pozabiti, da škoduje našim zobem.

Poleg naravnih rastlinskih barvil uporabljamo tudi umetna. Največ jih je v sladkarijah in gaziranih pijačah. Le-ta škodujejo zdravju.

To so: sorbinska kislina, očetna kislina, benzojeva kislina. Dodajamo jih za konzerviranje hrane in preprečevanje oksidacije (porjavenj). Hrani jih lahko dodajamo v zelo majhnih količinah. Vegeto odstrani, ker daje vsej hrani enak okus. V preveliki količini škoduje predvsem otrokom (vsebuje Na-glutaminat).

Koristne so zato, ker pospešujejo tek. Pri začimbah moramo biti zmerni. Jedi brez njih bi bile nadvse dolgočasne. Zelišča in dišave so bolj milega okusa in vonja (majaron, peteršilj, bazilika). Začimbe so ostrejšje ali celo pekoče (poper, paprika, čebula). Z dišavami in začimbami ne smemo zakrivati okusa hrane (slabo meso).

Ali veste, da je v mnogih čokoladah in bombonih alkohol – rum. V coca-coli se nahaja kofein, ki je poživilo. Ti dve snovi škodujeta zdravju in hkrati navajata na odvisnost.

To so pecilni prašek, soda bikarbona, jelenova sol (amonijev bikarbonat – dobimo v lekarni). To so sredstva za rahljanje raznih peciv in test. Prevelika količina vzhajalnih sredstev slabša okus hrani in omrtviči brbončice na jeziku.

Pri nepravilni pridelavi hrane v hrano pride preveč pesticidov (zaščitna sredstva proti rastlinskim škodljivcem) in nitratov (preveč umetnih gnojil). Te snovi se v telesu kopičijo in povzročajo bolezni.

HRČEK PRI POUKU

STE KAJ LAČNI?

Kaj pa recepti?

Skoraj smo vam pozabili predlagati kakšen dober recept za zdravo prehrano. Pa smo se na srečo zadnji trenutek spomnili nekaj **ODLIČNEGA!!!!** Se še spomnite, kako smo v gledališču z navdušenjem in zanimanjem spremljali novo predstavo naše šolske dramske skupine Raglje z naslovom *Kje si, Uršika zala*, ki jo je napisala in z učenci tudi izvedla naša učiteljica ga. Vika Šuštar?

Človek včasih pade v obdobje, ko bi samo jedel, jedel in jedel. Tako je bilo tudi z Uršiko, saj veste, prevzetnim dekletom, ki jo je povodni mož odpeljal v Ljubljano. Bila je prepričana, da bo tam dobila vsaj spodobno večerjo, če že njen povodni mož ni bil lep. Motila se je. Le kaj jedo povodni možje in hudobne veščice? Sladice iz vodnih alg, ocvrto vodno travo, različne sluzaste zeli ... Ste še lačni? No, če bi bili spremenjeni v vodno veščico, bi tole prav gotovo z užitkom pojedli!

Mi pa vam predstavljamo čudovit jedilnik (**PODVODNI**) enega dne. Lahko ga poskusite, je odlična shujševalna dieta. Zagotavljamo vam, da se bo po uživanju te hrane še mesece dvigovalo v želodcu. **PA DOBER TEK!**

ZAJTRK:

- širok vodni list, namazan z zeleno marmelado vodnih alg
- skodelica kalne Ljubljaniče

KOSILO:

- mesna pizza klasika (vodni polži, ličinke kačjih pastirjev, kečap, sir iz vodnih mušic)
- sladica: pečene vodne alge
- sok: Ljubljaniča, zajeta ob izviro

VEČERJA:

- ocvrta račja zel
- mrenasta omaka iz žabjega mresta
- sok: Ljubljaniča, zajeta v centru Ljubljane (pod Tromostovjem)

Teja Piškur, Nika Beton,
7.c in ga. Vika Šuštar

Pa še šala na račun hrane!

SVEŽE MESO

Pri gospodinjskem pouku:
"Janezek, povej mi, kako lahko ohranimo svinjsko meso najdlje sveže."
"Tako, da pustimo prašiča živeti."

Pri angleščini:

Kaj pa je to, boste rekli, ali se sedaj hrček uči tudi angleško? Da, tudi to. V uredniškem odboru smo se odločili, da bi bilo to dobro, saj danes brez znanja angleščine sploh ne gre, samo spomnite se na računalnik in internet in takoj vam bo jasno, zakaj taka odločitev. Učenci pri angleškem pouku pogosto pišejo in berejo tudi o živalih, zato vam predstavljamo njihove angleške – živalsko obarvane spise.

GORILLA

The gorilla has got a very big body. It is one of bigger animals. It has a lot of hair on its body. The gorilla is very strong. It can kill you. Most of the people are afraid of them. It has got a large head. It has got a big nose and it can smell very well. It can see and smell you. It has got sharp teeth. It can't speak. The gorilla has got two arms and two legs, its body is similar to human's. The gorilla lives in a jungle, but some are kept in zoos. It hasn't got a tail. Some gorillas are nice, but some aren't. The gorilla is black and grey. It can hold things. It can grow very big. Some people say that gorillas are smart animals.

Irena Juren, 6.c

HRČEK PRI POUKU

It lives with us at our home. It's got long tail, two ears, two big eyes and it is very fast. Also ^{it} is very cute and lovely. It sleeps in the basket. It eats a milk and cat's food. Wild cat must catch a mice so can they eat. Cats like to play with their master. They are also very warm.

Doris Horvat, 6.b

HRČEK PRI POUKU

MY CAT LIZA

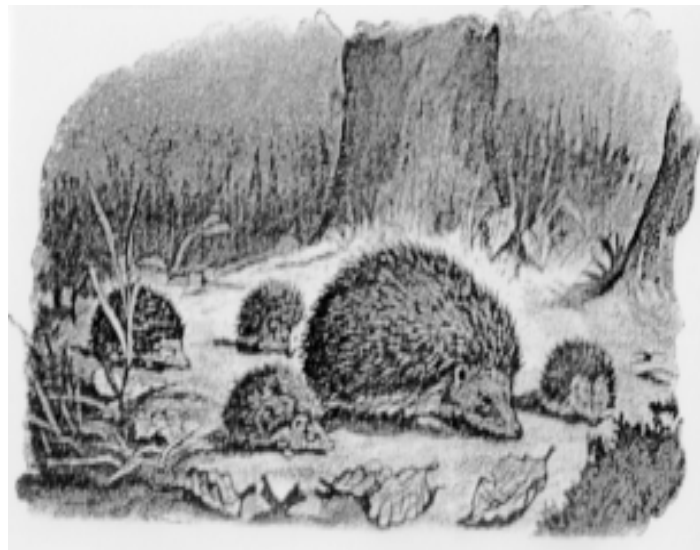
My pet is a cat. Its name is Liza. It's six years old. It's white and it comes from Perzia. It's got long white fur. It eats a lot of meat, plants, and cat food Whiskas. Its favourite food is meat, of course, mostly liver. It is very angry if it is hungry. It sleeps in a bag in a cellar in a warm place. By day it has a rest. It sleeps by night.

Blaž Kogovšek, 6.c

HEDGEHOG

It has sharp teeth, a small muzzle and a soft belly. It has sharp prickles. It defends with them against enemies. It is a shy animal, which quietly crawls around on the ground. Hedgehog lives under the bush by day. It can build a home itself. Its home is made of leaves and mosses. Hedgehog eats insects, snails, grasshoppers, beetles, caterpillars and fruit. In July Hedgehogs gets six centimetres big babies. They eat earthworms, snails and fruit.

Neža Germovnik, 6.a

Hedgehog

MY PET – A DOG

I've got a pet – a dog. Its name is Kaja. It has got black and brown hair. It is very kind and very beautiful. It is one year and a half old. It lives in a dog's house. It's got a toy, too. This is a hedgehog. Kaja eats meat and dog's food. I love it and she loves me. This is my best animal friend.

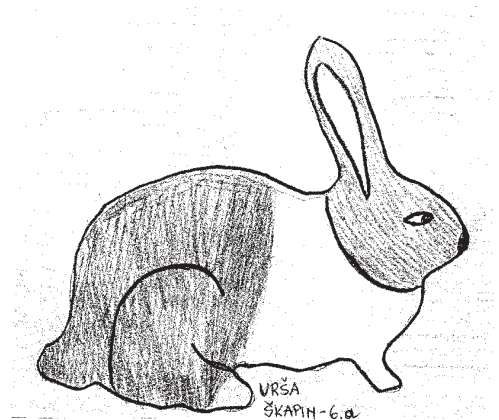
We have fishes too. They are many kinds. They are sumatro fish, rock fish... They are green, black, grey, blue, red, yellow, orange, orange... The fishes are nice and beautiful. They live in an aquarium and they eat fish food.

Kristjan Roblek 6.c

MY MAXI

I have got a rabbit. His name is Maxi. He's nine months old. He's white and black. He is from Holland. He's very nice. He lives in my room. He eats carrots, lettuce, apples, grass,... When I go to bed, he comes to me and sleeps. He is the best rabbit in the world.

Urša Škapin, 6.a

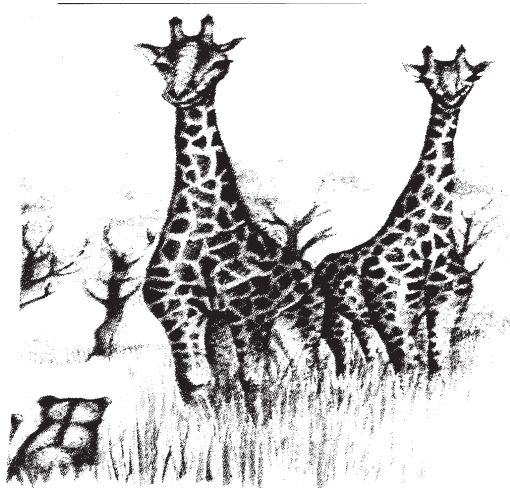

My Maxi

HRČEK PRI POUKU

GIRAFFE

A giraffe is a very tall animal. It lives in Africa. It is a herbivore. It eats plants and grass. Some giraffes have spots. It is a wild animal, too. It has got a very long neck and legs. It can run very fast (51 kph). Giraffes have got short legs.

A giraffe

CHEETAH

A cheetah is a very fast animal. It runs more than 99 kph. It is a carnivore. It eats meat. It is a wild animal. A cheetah is a big cat. It has got a long tail, very strong legs and teeth. It lives in Asia.

MY DOG

He is very fast and he is very big. He is friendly and nice. He has got brown red hair. He has got long legs, big ears, a big muzzle, small eyes. He is very beautiful and he's got long hair. He likes to play.

Klara Grašič, 6.a

My dog

ELEPHANT

An elephant is a very big animal. It lives in India and Africa. African elephant has got larger ears than Indian elephant. An elephant is a herbivore. It eats plants. It lives in forests and jungles. It is a wild animal. African elephant lives 60 years.

Luka Markun, 6.c

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

NORE KRAVE

V zadnjem času je prodaja govedine po svetu upadla, saj so ugotovili, da se tako imenovana bolezen norih krav (BSE) lahko prenese na človeka. Za to kugo tretjega tisočletja, kot jo nekateri imenujejo, pa je kriv človeški pohlep. Nekateri kmetje so živalim (ne samo govedu, ampak tudi prašičem, kokošim, puranom...) v hrano dajali kostno moko – to so zmlete kosti, kar pa ne bi bilo čisto nič narobe, če ne bi v kostno moko dodajali tudi zmletih klavničnih odpadkov. Zaradi teh odpadkov se je živalim hitreje povečala telesna teža in so bile prej godne za zakol. To je kmetom prinašalo veliko dobička, saj so hrano za živali dobili po najnižji ceni, meso pa so prodali po najdražji. A ker je „krava pojedla kravo“, je zbolela. Bolezen so poimenovali bolezen norih krav, čeprav bi jo po mojem mnenju morali poimenovati bolezen norih ljudi, saj so bili ljudje krivi, da se je razvila. Kar predstavljajte si, kako bi bilo, če bi v človekovo prehrano dodajali zmlete dele ljudi.

Kasneje se je ta bolezen razširila še med ljudi, ki so jedli meso teh živali. Primerov te bolezni, ki jo imenujemo tudi Creutzfeldt-Jakobova, pa je bilo kar naenkrat veliko, zato je EU sprejela nekaj previdnostnih ukrepov. Odločila se je prepovedati

predelavo klavničnih odpadkov v kostno moko, določila obvezen pregled govedi, starejše od 30 mesecev, prepovedala prevoz živali iz okuženih držav v druge in še in še... Kužne beljakovine so v londonskem živalskem vrtu našli tako pri mesojedih, kot tudi pri rastlinojedih živalih oz. pri vseh živalih, ki so uživale kostno moko. Kostno moko pa so dodajali tudi hrani za domače ljubljence. To pomeni, da EU še ni naredila vsega, kar bi lahko.

Povedati pa je tudi treba, da se živali med seboj zelo redko okužijo. Verjetno pa se veliko ljudi sprašuje, kako je s kremami in želatino, ki jih delajo iz kož in kosti, kaj je z mlekom, jajci in drugimi proizvodi, ki jih živali proizvajajo oz. jih človek izdeluje iz njih? Nevarnost sicer obstaja, nič pa še ni dokazano. Angleži na primer, ki imajo z boleznijo norih krav največ težav, izdelujejo želatino prav iz govejih kosti. Trenutno

zboli šele en človek na milijon prebivalcev, kar ni tako kritično. Obstaja pa še veliko nerazjasnenih in nerazumljivih stvari v zvezi s to zaenkrat še neozdravljivo boleznijo. Nekoč bo verjetno vse raziskano in jasno in bodo to bolezen obravnavali kot sedaj

Nora krava

kakšno angino ali gripo, a takrat bo svet obnorela kakšna druga kuga.

Verjetno bo tudi zanjo kriv človek!!!!

Ana Bogataj, 7.b

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

ZBIRALNA AKCIJA PAPIRJA

Kot že gotovo veste, je šolska skupnost tudi letos pod vodstvom naših učiteljic Daše Fabjan in Polone Jerman organizirala že dve zbiralni akciji papirja, skupaj bodo tri. V prvih dveh skupaj smo zbrali **24.470 kg papirja** in zanj prejeli **268.000 tolarjev**. Denar smo namenili šolskemu skladu in s tem posredno omogočili nekaterim učencem 5., 6. in 7. razredov obisk naravoslovnih taborov v Piranu, Marindolu in Prekmurju. Denar majske zbiralne akcije bomo namenili osmošolcem za zaključno ekskurzijo. Ne smemo pa pozabiti glavnega pomena zbiranja starega papirja, **to je ohranjanje dreves in s tem seveda naših gozdov**, ki so še kako pomembni za človeka. In ker so drevesa živa bitja, naš Hrčkov list pa piše o živih bitjih, se nam je zdelo nujno, da o zbiralni akciji pišemo tudi v njem.

Ali ste vedeli, da 1 tona recikliranega papirja ohrani 17 dreves in 40 m³ čiste vode?

Torej smo v letošnjih prvih dveh zbiralnih akcijah ohranili 416 dreves, ki zrastejo v 30 letih na 1,4 ha gozdnih površin. S predelavo starega papirja torej ohranimo marsikatero drevo.

Če pogledamo sestavo smeti, je tam največ papirja – vseh vrst časopisov, revij, škatel in lepenke, pisarniškega papirja in ovojnega papirja. Strokovnjaki ocenjujejo, da je v smeteh delež papirja in lepenke kar 42%. Ostali odpadki vsebujejo steklovino, pločevinke, železo, plastiko, gradbeni material in organsko hrano. 30% papirja iz smetišč se razvrsti in ponovno predela.

Navodila za varčevanje s papirjem:

- Uporabljajte samo recikliran papir.
- Uporabite tudi nepopisano hrbtno stran papirja – na primer za reševanje nalog ali za pripravo konceptov.
- Namesto papirja in pisem čimveč uporabljajte elektronske medije – diskete, elektronsko pošto, telefon, itd.

S PLAKATI NA ŠOLSKEM HODNIKU (oglejte si enega na naslednji strani), PA SMO VABILI IN VZPODBUJALI UČENCE K ČIM BOLJ USPEŠNI ZBIRALNI AKCIJI. MISLIMO, DA NAM JE TO POVSEM USPELO – ZBRANI KILOGRAMI NAJBOLJE PRIČAJO O TEM!!!!

ZBIRALNA AKCIJA PAPIRJA

KAKO?

VSE VRSTE
PAPIRJA :
REKLAME ;
REVije ;
ČASOPISI .

KDAJ?

V SREDO
18. 10. 2000
OD 7 DO 8^h

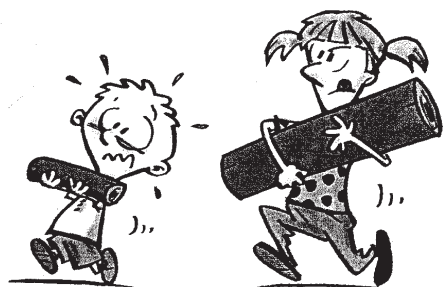
KJE?

NA
PARKIRIŠČU
PRED
ŠOLO

ZAKAJ?

DA NEKAJ DREVES
OHRANIMO NAŠIM
ZANAMCEM.

KOLIKO papirja

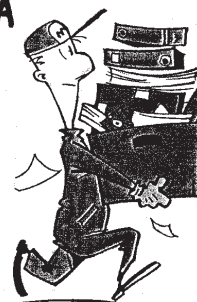
bom prinesel?

MALO: 1 VREČKA

SREDNJE : GAJBICA ,VELIKA
VREČA ZA SMETI

VELIKO : 3 VREČE ZA
SMETI

ZELO VELIKO : VEČ VREČ

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

OBISK PRI GOSPE GODNIČEVI IN NJENEM MAKSU

Gospa Godničeva nam je v šoli večkrat pripovedovala o svojem psu Maksu. Tako sva se dve krožkarici na njeno povabilo odpravili k njej in o tem izvedeli še nekaj več.

Ali imate vedno kakšno domačo žival?

Ne, doslej še nikdar, to je prva žival v naši hiši.

Kdaj ste dobili Maksa?

Maksa smo našli lansko leto konec julija.

Kakšno je bilo njegovo privajanje na hišno življenje?

Privajanje ni bilo problematično. Mislim, da je imel pri prejšnjem lastniku zelo strogo vzgojo. Kot primer vama lahko povem, da se je pri nas že drugi dan navadil na svoje novo ime.

Ali ga lahko, prosim, kratko opišete?

Da, lahko. Je najbolj prijazen pes na svetu.

Kaj pa njegova prehrana?

Dobro je, da jaz hodim še v službo. Domov mu prinašam ostanke vaše hrane, poleg tega, pa mora jesti še močne brikete za mlade in aktivne pse. To pa zaradi vitaminov in mineralov, ki jih mora vedno dobiti, teh pa je v kuhani hrani mnogo premalo.

Kakšen je njegov hišni red?

Njegov red je strog in natančen.

Vstane ob pol osmih, potem ga mož pelje na sprehod. Ko se vrnete, ga da v pesjak. V pesjaku čaka na tistega, ki pride prvi, to sem običajno jaz, ki ga izpustim iz pesjaka. Okoli sedmih gre zopet na sprehod, ob pol osmih pa gre spat.

Maks

Kako ga obravnavate v vaši družini?

Postal je pravi član naše družine.

Koga pa ima najraje?

Najraje ima sina, ki je Maksa pripeljal domov. Našel ga je na Kureščku, vsega sestradanega in ga tako rešil pred potepuškim in težkim življenjem. Zelo rad ima tudi moža, čeprav je mož strožji. Izgleda, da ima Maks rad ukaze. Mene ima pa tudi rad, vendar mi zelo rad nagaja. Ve, da lahko pri meni doseže marsikaj, česar pri možu in sinu ne more.

Kaj mislite o mučenju živali - Maks najdenček?

Joj, kaj mislim? Tako sem proti! In zdaj, ko imamo Maksa vedno bolj vemo, kaj pomeni, če se žival muči, saj izgleda, da njegovi prejšnji lastniki niso imeli nobenega smisla za živali.

Škoda, da labradorec, kuža Maks, ne zna govoriti. Iz njegovega vedenja je videti, kako silno hvaležen je svojim novim gospodarjem, ki mu nudijo nov, varen in predvsem topel dom!!!!

Z gospo Godničevo sta se pogovarjali

Lea Likozar in Urša Preisinger, 8.č

BIOLOGIJA NA CD-jih

Program krt:

Danes, ko je življenje že zelo povezano z uporabo računalnikov in ima že skoraj "vsak otrok" računalnik, smo se tudi pri biologiji v osmem razredu odločili, da pouk popestrimo z uporabo računalnika.

Tokrat vam predstavlja CD program KRT, ki govori o kraljestvih živih bitij (cepljivk, gliv, rastlin in živali), ki smo jih

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

osmi razredi spoznali že na začetku letošnjega šolskega leta. CD se enostavno namesti v računalnik – vstavimo CD; če se namestitveni program ne zažene, v **meniju start** izberemo **zaženi** in vtipkamo: d:\ Setup exe oz. naziv enote CD-ROM. Kliknemo gumb **namestitev programa KRT** na trdi disk in sledimo navodilom. Program lahko zaženemo tudi tako, da v CD-ROM vstavimo CD in kliknemo gumb **zagon programa KRT** na CD-ju oz. iz trdega diska v meniju **start** izberemo **programi, Krt-biologija**.

Rokovanje s programom je zelo enostavno. Ko vstavimo CD v CD-ROM se na zaslonu prikaže prijazen krtek, poleg njega pa izbira kraljestev. Na tem CD-ju lahko gledamo razne opise, slike in kratke posnetke številnih živih bitij, ki sestavljajo vsa štiri kraljestva. Tudi premikanje po programu je enostavno – z dvema puščicama.

CD priporoča predvsem učencem osmih razredov, pa tudi mlajšim, saj je zelo zanimiv in preprost za uporabo. Pa še veliko rastlin in živali lahko bolj podrobno spoznamo. **Lahko si ga tudi izposodite v učilnici biologije!**

Andraž Šifrer in
Blaž Finžgar, 8.a

KINOLOŠKA ZVEZA SLOVENIJE (KZS)

Kinologija je veda o psih in njihovi vzreji. Kinološka zveza je gibanje ljudi s prizadevanjem za pse, njihovo vzrejo in nego. Kinološka zveza Slovenije se ukvarja zlasti z iskanjem novih pasjih pasem, novih vzrediteljev psov, z organizacijo različnih pasjih tekmovanj – tudi mednarodnih tekmovanj šolanih psov, pasjih razstav, lepotnih pasjih tekmovanj, različnih pasjih prvenstev, sledarskih tekmovanj, tekmovanj pastirskih psov, tekem retriverjev v prinašanju, pasjo vzgojo, spremlja šolanje psov, reševalnih psov in njihovih vodnikov, šolanje policijskih psov – za slovensko policijo, psov vodičev za slepe, sodeluje pasjimi društvi in klubih, sodeluje pri lovskih kinoloških prireditvah, predvideva legla, svetuje o pravilni pasji hrani in pripomočkih za pasjo nego – šamponi, krtače, povodci...

Zelo veliko sodelujejo tudi z Veterinarsko zvezo Slovenije, ki je kot podružnica Kinološke zveze. Zvezi se srečujeta tudi z različnimi pasjimi boleznimi, kot so očesne težave kratkogobčnih psov, katarakta ali siva mrena pri psih, suho vnetje oči, zapora črevesja ali ileus, sladkorna bolezen, večja občutljivost za kužne bolezni, bolezni jeter in podobno. Trenutno je pri pasjih boleznih zelo aktualna debelost, ki nastane zaradi

nekokovostnega življenja psov, nepravilne in neuravnovešene prehrane. V zadnjih letih Kinološka zveza Slovenije daje velik poudarek na pasjo prehrano, ki mora biti naravna in zdrava, z dodatki vitaminov in mineralov, žitaric, beljakovin in obogatena z veliko kakovostnega mesa (piščančje, ovčje...), uravnovešena in z izrednim okusom. Hrana ne sme puščati vonjev, biti mora brez umetnih barvil, kemičnih konzervansov, konzervansov BHT in BHA in **BREZ ODPADNIH ŽIVALSKIH DODATKOV!** Hrani za lepote pse ne smejo manjkati še sestavine za sijočo dlako.

Slovenski kinologi se zelo zanimajo za različne slovenske pasme psov, od katerih je edina potrjena **KRAŠKI OVČAR**. Nadzorujejo pa seveda tudi številne druge pasme, ki izvirajo iz drugih držav in provinc, kot so na primer ruski črni terierji, nemški bokser, greyhound, kavalir-king charles španjel, shar-peji, ameriški stafforshire terier, kitajski goli pes, epagnuel breton, labrador retriever, shintzu ali kitajski cesarski pes in podobno. Slovenija se glede pasjih tekmovanj in razstav uvršča v sam svetovni vrh, saj jim je tekmovanja CACIB dodelila Svetovna kinološka zveza – WMOD.

Marko Kern, 7.a

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

Ali veste?

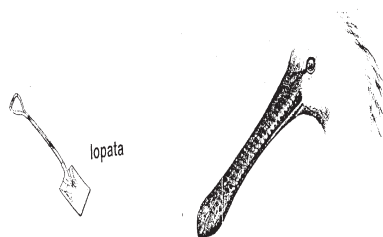
VSE PTICE NIMAJO ENAKIH KLJUNOV

Ko slišite za kljun, se verjetno spomnite na ptice. Toda redko pomislite na to, da se tudi po kljunih ptice zelo razlikujejo. Oblikovani so tako, da jim lahko služijo za različne namene. Seveda jih v prvi vrsti uporabljajo za iskanje in nabiranje hrane. Z njimi pa si lahko še čistijo in gladijo perje ali pa ga mažejo z maščobo, ki jo imajo v žlezah pri repu – predvsem vodne ptice, da se jim perje v vodi ne omoči. Večina ptic uporablja kljun za spletnje gnezde, saj z njim nabirajo gradbeni material – koščke blata, suhe travnate bilke, vejice in še kaj.

Ker pa se ptice prehranjujejo z zelo raznovrstno hrano, so zato tudi njihovi kljuni zelo različni.

Oglejmo si jih nekaj in pogledajmo, na kaj spominjajo!!!

Žličarka: hodi po obali in pod vodo nenehno miga z glavo sem ter tja in s kljunom v obliki lopate ali žlice lovi manjše ribe in drugo hrano.

Lopata in žličarka

Čaplja: Njen kljun je kot sulica – je dolg in koničast. Zapiči ga v ribo in jo potegne iz

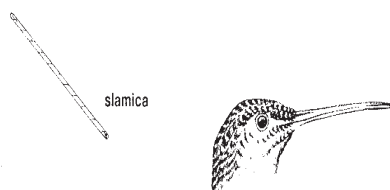

Sulica in čapljin kljun

Papiga: Kljun ima podoben kleščam za trenje orehov. Zato z lahkoto stre še tako trd oreh in trda semena.

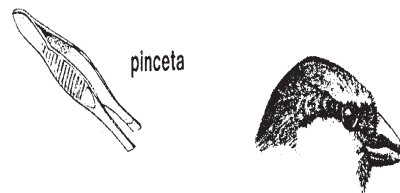

Klešče za drobljenje orehov in papigin kljun

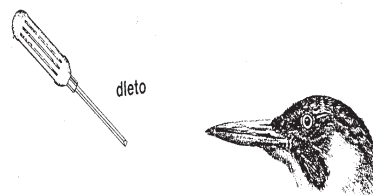
Slamica in kolibrijev kljun

Vrabc: Ima kljun podoben pinceti. Hrani se s hrano, ki jo pobira po tleh. S svojim kljunom jo brez težav pobere s tal.

Pinceta in vrabčev kljun

Zelena žolna: Kljun ima kot dleto. Hrani se z žuželkami, ki žive pod drevesnim lubjem. Z ostrim kljunom tolče po skorji in jo preluknja, nato pa izpod nje potegne žuželke in jih poje.

Dleto in žolnin kljun

Kolibri: Je najmanjša ptica na svetu, velika kot čmrlj in živi v Ameriki. Prehranjuje se s sladko medicino cvetov. Kljun ima podoben slamici za pitje sokov, je kot dolga in votla cevka. Kolibri ga potisne globoko v cvet in tako lahko posrka sladko tekočino.

Pripravili učenci
biol. krožka

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

TISA

Lansko leto smo vam predstavili **oljko** v povezavi s taborom, ki smo ga imeli v Piranu. Tokrat smo še bolj odločeni, da nadaljujemo s predstavljanjem dreves, še posebej so nas k temu vzpodbudile zbiralne akcije papirja in ohranjanje dreves, o čemer lahko berete tudi v sestavku "Zbiralna akcija papirja".

Tokrat vam predstavljamo pri nas sicer manj znano in ne več tako pogosto drevo, toda še kako lepo in zanimivo – TISO.

Zgodovina:

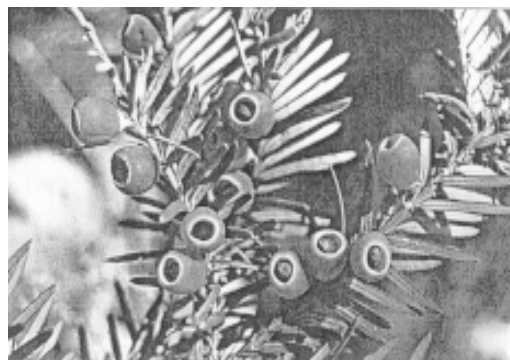
To čudovito drevo, ki obiskovalcu gozda vlija občutek nekakšne skrivnosti, se bo lahko ohranilo v našem gozdu le s pomočjo človeka. To je drevo, ki je tesno povezano z miti starih ljudstev. Stari Grki so to drevo posvetili boginji maščevanja, ki je krivičnike kaznovala s strupom tise. Pri starih Rimljanih pa je bila pot v "onostranstvo" zamračena z žalostnimi tisami, kar lahko preberemo v Ovidovi pesnitvi. Kelti so svoj koledar naslonili na posamezne drevesne vrste, tisa pa je bila posvečena bogovom smrti. Pri kristjanih pa je bila vedno zelena tisa simbol večnega življenja. Kozaki so tiso vino uporabljali za izdelovanje talismanov, ki so jih varovali pred čarovnicami. Skrivnosti okrog tise je vzpodbujala tudi zdravilna moč njenega lesa in iglic. Tisa namreč vsebuje posebno kemijsko snov – alkaloid taxin in še nekatere

druge alkaloidne, ki učinkujejo kot močan strup. Vse to pa tise ni obvarovalo, da je ne bi iz njenih nekdanjih številnih nahajališč izrinili na posamezne težje dostopne in od ljudi odmaknjene predele. V srednjem veku so jo skoraj iztrebili, ker je bila nenadomestljiva pri izdelavi samostrelov in lovskih ter vojaških lokov.

Opis tise:

Tisa raste kot manjše drevo ali grm, pri nas redko doseže višino 20 metrov, na Kavkazu so eni izmed njih namerili celo 30 metrov. Pogosto pa nekaj dreves zraste skupaj v eno drevo, zato je debelina takega običajno votlega drevesa preko enega metra. Tisa je znana kot drevo z dolgo življenjsko dobo. 500 – 800 let zanjo ni nič nenavadnega, na Kavkazu je najstarejša stara 2000 let.

Tudi v Sloveniji raste tisa le še na posameznih mestih, odmaknjena od naselij in mest. Spada med iglavce. Tisa predstavlja eno izmed najstarejših drevesnih vrst v Evropi, saj se je pojavila že pred 150 milijoni let. Njeno latinsko ime *Taxus* je izpeljano iz grške besede "taxon", kar pomeni lok. Torej so jo že stari Grki uporabljali za izdelavo lokov. Drugi del njenega latinskega imena "baccata" pa pomeni, da nosi jagode; označuje torej posebnost tise, ki ima za razliko od ostalih iglavcev, ki nosijo storžne plod v obliki jagode – to je seme, obdano z mesnatim ovojem.

Tisine jagode in iglice

Tisa je dvodomna rastlina, torej imajo njena drevesa ali samo moške ali samo ženske cvetove, iglice pa ima dolge do 3 cm in precej široke – do 2,5 mm, na zgornji strani so temnozeleni, na spodnji strani pa imajo po dve svetlozeleni progi. So nameščene na dve strani ali pa štrlijo na vse strani. Zadrži jih tudi pozimi, kar pomeni, da je zimzelena drevesna vrsta. Trdo rjavo seme v velikosti popra je obdano z mesnatim, rdečim in užitnim ovojem. Skorja debela pa je rdeče rjava in se rada lušči.

Tisin les, ki je bil v preteklosti tako cenjen za izdelavo lokov, samostrelov, posode, okrasnih predmetov, pri izdelavi glasbil, pohištva, v vodogradnji (Benetke), se danes na trgu ne pojavlja zato, ker je tise v naravi tako malo. Danes skorajda najdemo več tis v okrasnih vrtovih in pokopališčih kot pa v gozdu.

Človek je s svojim delovanjem ogrozil veliko število rastlinskih in živalskih vrst, mnoge so za vedno izginile. Na seznamu vrst, ki jim grozi izginotje, je tudi TISA.

Sestavili učenci
biološkega krožka

Jahalni center JANHAR

Konji so lepe in plemenite živali. V Hrašah pri Smledniku se z njimi ukvarja Jože Janhar, ki ima jahalni center. Odločili sva se, da ga obiščeva in vam o tem nekaj napiševa. Gospod Janhar nama je prijazno in zelo podrobno odgovarjal na najina vprašanja in rezultat tega je tale intervju.

Predstavite nam, prosim, svoje dosedanje ukvarjanje s konji!

S trinajstimi leti sem začel jahati, leto kasneje sem dobil žrebeta lipicanske vzreje. Po devetih letih sem se zaposlil na Brdu in tam ostal osem let. Štiri leta sem bil kot konjar in voznik kasačev. Nadaljnja štiri leta pa sem vodil jahalno šolo in turistični hlev na Brdu. Potem sem se odločil za konjerejo doma. To je zdaj že šesto leto.

Koliko konj imate?

Na začetku sem jih imel sedem, zdaj jih imam osemindvajset.

Koliko konj je vaših?

Naših je osem, ostali so v oskrbi.

Katere pasme so vaši konji in katere pasme so ostali konji?

Naši konji so lipicanci (5), kasač (1) in češki toplokrvni (1) ter šetlandski poni (1). Konji, ki so v oskrbi, pa so arabec, lipicanec, slovaški toplokrvni in razne križane pasme.

Katera imena uporabljate za konje?

Ikar, Ramzes, Bruk, Kasper, Abi, Apros, Kalipsa. . .

Kako prepoznate konje?

Konje ločimo po njihovi zunanosti, po njihovem obnašanju in značaju.

Koliko časa porabite za čiščenje konja?

Vse je odvisno od tega, koliko je konj umazan. Ponavadi porabim petnajst minut.

Katere pripomočke pri vas uporabljate za čiščenje konja?

Uporabljamo razne krtačke, gumijasta in kovinska strgala, klin za čiščenje kopit, česalo in gobe različnih barv.

Ali imate veliko obiskovalcev?

Glede na popularnost tega športa imamo kar precej obiskovalcev.

Kako se konj odziva na obiskovalce?

Konj je po naravi plašna žival, zato moramo z njimi ravnati previdno in potrpežljivo. Obiskovalec mora konja zanimati.

Ali obiskovalci smejo očistiti konja?

Obiskovalci konja smejo očistiti, vendar samo v prisotnosti inštruktorja.

S čim hranite konje?

Večinoma s senom, ovsem, svežo travo, žitaricami. Konji imajo najraje razne konjske bonbone, čokolade, banane, pomaranče, jabolka, korenje in suh kruh. Razvajamo jih s sladkorjem. Za konje pa je dobra tudi sol, jedilno olje in kurje jajce.

Koliko let povprečno živi konj? Ali je to kaj odvisno od pasme in treningov konja?

Življenjska doba konja je odvisna od pasme. Konj anglež se uporablja za galopske dirke. Trenirati se ga začne pri dveh letih, zato je njegova življenjska doba kratka in živi okrog petnajst do dvajset let. Ta konj je zgodaj zrel za jahanje. Lipicanec pa je pozno zrel za jahanje. Jahati ga začnemo pri treh letih in pol, zato živi tudi do petintrideset let.

Koliko časa imate konje izven boksa?

Zanje je najbolje, da čim več.

Kaj morajo postoriti lastniki konjev v oskrbi?

Svoje konje morajo čim večkrat jahati, peljati na sprehode in jih nato tudi očistiti. Skrbeti pa morajo tudi za dobro formo konja.

Kakšne barve so lahko lipicanci?

Lipicanci so lahko vseh barv in

HRČEK RAZISKUJE IN INTERVJUVA

ne samo bele. Ob rojstvu pa je vsak lipicanec črn. Sčasoma pa postane bel.

Ali so kakšni dnevi posvečeni konjem?

Sveti Štefan je zavetnik konjev. Na ta dan konje vodimo k blagoslovu. Konje vključujemo tudi v nekatere prireditve.

Ali imate kakšne šole jahanja?

Da, v okviru Konjenske zveze Slovenije in Slovenske konjenske akademije. Pri nas imamo klub NORIK. Ocenjeni smo s tremi od petih podkvic.

Kakšna mora biti oprema konja za jahanje?

Konj mora biti opremljen s sedlom, konjsko uzdo in različnimi ščitniki.

Kako pa mora biti opremljen jahač?

Jahač mora imeti jahalno čelado, hlače, jopič in škornje.

Če vas je ob branju tega intervjuja prijelo, da bi jahali, kar pojdite v Jahalni center Janhar, kjer boste prav gotovo lahko potešili svojo željo!!

Špela Miklavčič in
Tatjana Okorn, 8.a

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

MAČKE

Če slišimo to ime, se seveda najprej spomnimo na domače mačke, ki nas razveseljujejo in nam delajo družbo v naših domovih. Ker pa obstajajo še številne divje mačke, vam podrobno predstavljamo obe skupini.

Divje mačke

Če povprašamo ljubitelje živali, kateri skupini med njimi bi dali prednost pri obravnavanju zveri, bi večina odgovorila MAČKAM. Takoj se namreč spomnijo kralja živali – leva in mu dajo prednost tudi pred najzvestejšim hišnim prijateljem domačim psom. Mačke so najpopolnejše zveri in ni je družine, pri katerih bi se osnovna telesna oblika vseh predstavnikov tako malo razlikovala med seboj kakor prav pri mačkah. Zato predstavnike te družine že na prvi pogled zlahka prepoznamo. Kako je mačka zgrajena, kakšno je njeno telo, najbrž vemo. Krepak, lep život, okrogla glava na močnem vratu, ravno prav visoke noge z debelimi šapami, dolg rep in mehak kožuh so njene glavne značilnosti. Zobovje je grozno, prav zversko. Podočniki so veliki, močni in malce ukrivljeni, da slabo razviti sekalci v njihovi neposredni bližini kar izginejo. Ostrogrbi derači ali lomilci na koncih čeljusti kakor ostre škarje režejo meso in tarejo kosti. Grbači zadaj za lomilci so ravno pravšnji za razkosavanje in trganje mesa.

Toda mačke ne napadajo z zobmi, čeprav so tako strašni. Kremplji so strašnejše orožje, z njimi zadajo žrtvam smrtne rane in z njimi se tudi učinkovito branijo. Široka zaokrožena stopala so dokaj krepka, kajti zadnji prstni členek s krempljem je upognjen navzgor. Mačke so s svojimi nogami spretno in urne. Hodijo počasi, previdno in potihlo, lahko pa tudi zelo hitro tečejo in dobro skačejo, saj je mačji skok lahko tudi 10 – 15-krat daljši, kakor je dolgo njeno telo. Mačke imajo zelo dobro razvit sluh in vid.

Lev:

Vsi ga dobro poznamo kot kralja živali. Levi se razlikujejo od drugih mačk po močno grajenem krepkem telesu, s kratko prileglo enobarvno dlako, širokim obrazom z majhnimi očmi, kraljevskim ogrinjalom, ki se ovija prek pleč ter roženo ostjo na koncu repa. Ogrinjalo imenovano griva, ki ga ima samo samec, pokriva vrat in sprednji del prsi, lahko se še nadaljuje celo po trebuhu.

Afriški lev zraste do 2 m, rep meri 90 cm, torej je v celoti dolg skoraj 3 m. Plečna višina znaša 1 m. Živi na stepskih področjih južno od Sahare.

Pri berberskih levih – v naravi so iztrebljeni, goje jih le v nekaterih živalskih vrtovih – se kuštrava griva podaljšuje po trebuhu, lakteh in sprednji strani stegen. Griva na glavi in vratu je prsteno rumena z rjasto črnimi dlakami, zaradi tega se nam včasih zdita glava in vrat kar črna.

Azijski lev je rdečkasto prsteno rumen, njegova griva je

manjša kakor pri afriških sorodnikih. Doma je v Indiji.

Puma ali srebrni lev:

Je tudi tipična mačka. Telo ima dolgo 1,20 m, rep meri 65 cm, plečna višina je 60 cm. Gosta, kratka in mehka dlaka je po trebuhu gostejša kakor po hrbtu, nikjer pa se ne podaljša v grivo. Barva je rdečkasto rumena, zgoraj je najtemnejša, ker so posamezne dlake na koncu črne.

Tiger:

Je krasna pisana mačka in ima rdečkasto rumen kožuh s čno-rjavimi ali črnimi progami, spodaj je bel. Tudi rep je obročkasto progast. Višji, vitkejši in lahkotnejši je kakor lev in za njim nikakor ne zaostaja. V celem meri 2,25 – 2,60 m. Nekateri posamezni zelo stari samci, ki so jih ustrelili, pa so merili celo do 2,90 m. Navadno je telo dolgo 1,60 m, rep pa 80 cm (bolj podrobno smo ga že opisali v lanski številki Hrčkovega lista).

Leopard ali panter:

Meri 2,4 m, tretjina dolžine je rep. Kožuh ima zgoraj rumen v vseh odtenkih, spodaj je bel, po vsem telesu pa je črno pikast in lisast. Živi po vsej Afriki in sega v srednjo in južno Azijo.

Gepard:

Glava in dolg rep sta mačja, drugo telo pa je pasje, zlasti noge, kajti tacam komaj še lahko rečemo šape. Kožuh je zgoraj svetlo rumenkasto siv do oranžno rumen, spodaj je belkast, po vsem telesu pa črno in rjavo lisast. Na

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

majhni glavi ima značilno navpično črno črto, ki se vleče od očesa do ustnega kota. Geopard živi na odprtih stepah v Afriki in jugovzhodni Aziji, kjer s svojo spretnostjo in hitrostjo lovi antilope.

Klavdija Pavec, 6.b

Domače mačke

Če opazuješ domačo mačko, ki zalezuje ptiča, ti bo hitro jasno, kako zelo je sorodna levu in tigru. Vse mačke so namreč izvrstni lovci. So močne in žilave, z ostrimi kremplji in zobmi ter izvrstnimi čutili. Lovijo ponoči, zato so oči dobro prilagojene gledanju v temi. Tudi naša domača mačka lahko preživi v naravi, kjer se hrani z mišmi, ptiči in žuželkami. Seveda pa se mnoge eksotične pasme domače mačke, ki jih je razvadilo življenje po domovih, v divjini ne bi več obdržale.

Prednik domače mačke je pisano obarvana nubijska rumena mačka, ki živi na zemlji že kak milijon let. Najdemo jo v Afriki in Aziji. Človek jo je prvič udomačil v Afriki, da bi mu iz kašč preganjala miši in podgane. Odtlej je vzredil številne pasme, od progastih do dolgodlake perzijske mačke in brezrepe mačke manx. Pred tremi tisočletji so bile domače mačke v Egiptu vsakdanja prikazen, imeli so jih v velikih časteh.

Že kar nekaj mačjih pasem smo predstavili v našem časopisu, tokrat vam predstavljamo še eno izmed njih.

Ruska modra mačka:

Ruska modra mačka je vitka, graciozna mačka, ki ima telo na vitkih nogah z dolgim repom. Na klinasto oblikovani glavi ima raven nosek, tako kot tigri in panterji, na ravnem čelu pa stojijo pokončna špičasta ušesa. Njene oči so velike in mandljaste oblike. Mladiči imajo prvih šest mesecev sinje-modre, potem pa začno dobivati intenzivno temno smaragdno zeleno barvo oči. Za te mačke je značilno, da imajo dvojno kratko dlako, ki je zelo fina, svilena in mehka. Konice dlak so srebrno-belo obarvane in se lesketajo. Mladički imajo ponavadi na kožuščku tigraste oznake, ko pa odrastejo, postane njihov kožuh svetlo-modro-siv brez oznak in prog in seveda z nežnim svetlosrebrnim sijajem. Zaradi tega so se v njih zaljubili ruski carji. Vendar so iz njihovih kožuščkov dajali izdelovat rokavice in ovratnike. Všeč so bile tudi kraljem v Angliji, Španiji in na Malti, zato so se dostikrat pojavile na njihovih slikah.

Očarale pa jih niso samo s svojim videzom, ampak tudi z značajem. Gospodarjem vedno kažejo svojo ljubezen in so jim vedno vdane. Odrasle mačke so zelo družinske, vendar potrebujejo veliko pozornosti. Redkokdaj slišiš njihov prefinjen glasek, le kadar se jim to zdi res potrebno. Prijateljice niso za vsako ceno. Do tujcev so običajno vladarsko zadržane in malce nezaupljivo nemirne. Kadar jim kaj ni po volji, znajo izkoristiti vsako priložnost za pobeg.

Ker so zelo vitke, zmorejo skoke tudi do dveh metrov. Njihovo gibanje je lahkotno, elegantno in pri skokih tudi brezšumno. V Evropi in po svetu niso še tako razširjene, vendar so ljubitelji, ki pravijo "enkrat ruska mačka, vedno ruska mačka." S tem želijo povedati, da imajo neprimerljiv značaj, ki se ujema z njihovim videzom.

Tamara Vidic, 7.b

Ruska modra mačka

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

ČLOVEŠKA RIBICA

Pri pouku biologije se v 6. razredu učimo o živalih. Spoznavamo različne živali po tem kje živijo in kako so razvite – ene bolj, druge manj. Natančno smo si ogledali žabo in njene sorodnike. Jaz pa sem razredu pripovedovala o njeni sorodnici človeški ribici. To je prav posebna žival, značilna za naše kraške jame in je ne najdemo nikjer na zemlji. Takim živalim pravimo **endemiti**.

Značilnosti:

Dobro prilagojena v svojem okolju je človeška ribica izgubila temno kožno barvilo (izjema so črne človeške ribice iz Bele krajine) in oči (kot drobni črni piki se pojavijo pri mladičih, pozneje zakrnijo in jih preraste koža), pri črni človeški ribici pa so skoraj normalno razvite. S 25 do 30 cm telesne dolžine je človeška ribica največja jamska žival na svetu in hkrati edini jamski vretenčar v Evropi. Koža brez temnega pigmenta je zaradi prosevanja krvi rahlo rožnata. Na svetlobo je občutljivo vse telo.

Dobro sta razvita voh in okus. Razmeroma velika trikotna glava se topo končuje v sploščen gobček. V ustih so drobni zobki. Ima dva para šibkih nog, pri plavanju jim pomaga ob strani sploščen rep, ki ga obrobja kožna plavut. Diha z zunanji škrgami – po trije razvejani čopi na vsaki strani tik za glavo, kot pri žabjih paglavcih – so zaradi krvi, ki proseva skozi steno, živo

rdeče barve. Ima tudi preprosta pljuča. Samček in samička se po zunanosti le malo razlikujeta med seboj.

Človeška ribica

Prehranjevanje:

Prehranjuje se z različnimi vodnimi živalmi in zelo dolgo zdrži brez hrane.

Razmnoževanje:

V naravi ni znano – posamič so bile najdene mlade živali, najmanjša okrog 4 cm in 2 jajci z zarodkom, v laboratorijih leže jajca – do 70 s premerom okrog 12 mm, razvoj zarodka pa traja več mesecev, odvisno od temperature vode.

Ali veste!

Da je človeška ribica na našem kovancu za 10 stotinov!

Katja Kastelic, 6.b

NAVADNI JAZBEC

Jazbec je zelo lepa in zanimiva žival, vendar ga premalo poznamo, zato vam ga podrobneje predstavljamo.

Razširjenost:

Živi skoraj v vsej Evropi tudi na Balkanu, ne najdemo ga pa na otokih. V Sloveniji je splošno razširjena vrsta, ponekod se pojavlja le občasno. V gorah ne gre visoko, na Pohorju živi npr. do višine 800 metrov.

Opis: Je naša največja kuna. Glava je koničasta, trup pa močan in zajeten. Okončine so mišičaste, kremplji na prstih pa dolgi. Glava je bela, prek oči in uhljev pa se vleče široka črna proga, ki se prične kak centimeter za smrčkom. Hrbet je siv, z rumenkastimi, rjavkastimi ali s srebrnimi odtenki. Trebuh porašča redka črna dlaka. Rep je kratek in svetel. Dimenzije jazbecev iz Evrope so sledeče: teža 6,5 – 18 kg, trup z glavo 75 cm – 85 cm, rep 18 cm, stopalo 9 cm – 12 cm, uho okrog 5 cm in plečna višina 30 cm – 32 cm. Teža je odvisna od količine shranjene tolšče, zato se tekom leta občasno spreminja. Jeseni so zamaščeni, da se jim vleče trebuh po tleh, spomladi pa so suhi kot trlice.

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

Jazbec

Življenje: Je ponočnjak. Giblje se navadno počasi in previdno. Dokaj dobro pleza, v sili pa tudi plava. Voh in sluh ima dobro razvita, vid pa je razmeroma šibak. Pozimi večinoma miruje v jazbini, vendar to ni pravo zimsko spanje. Od časa do časa mora za kratek čas iz brloga, da se malo pretegne in odžejja. Zaradi obilja podkožne tolšče dolgo zdrži brez hrane. Jeseni in pozimi je povprečna teža jazbecev okrog 12 kg, spomladi pa samo 9 kg. Pozimi zapušča brlog tudi v globokem snegu in hudem mrazu. Jazbečevo podzemsko domovanje je labirint, vhodov s premerom 3 – 5 dm je več. V gričevnatem svetu je lahko dolg do 10 metrov in gredo 2 – 4 metre globoko. Jazbec spalnico nastelje s suhim listjem, travami in mahovi, v bližini jazbine je latrina, kjer ima jazbec “stranišče”. Takšne latrine so lahko tudi v podzemskem domovanju.

Jazbec je vsejed. Hrani se z malimi sesalci, še posebej z njihovimi mladiči, dvoživkami,

hrošči in drugimi žuželkami, polži, deževniki in mrhovino. Od rastlinske hrane uživa korenine in gomolje, sadje, žita, jagodičevje, žir in želod.

Razmnoževanje je zapleteno. Parijo se med februarjem in majem. Samice, ki

v tem času niso bile oplojene in pa mlade samice, ki so postale šele zrele, se pariyo še do septembra. Samice skotijo od enega do pet mladičev. Življenjska doba je do 15 let. Povzroči pa lahko kar precejšnjo škodo, vendar jo vsaj deloma nadomesti z redčenjem miši in voluharic.

Sandra Kunčič, 7.b

LABRADOREC Labrador Retriever

V rubriki Hrček intervjuvate ste izvedeli, da obstaja pasja pasma LABRADOREC. Lahko ste ga videli tudi na sliki. Zato smo se odločili, da vam v letošnji številki podrobno predstavimo pravo pasmo.

Domovina:

Velika Britanija.

Poreklo:

Pasma izvira iz Nove Fundlandije, v 19. stoletju pa so jo angleški mornarji pripeljali iz

Labradorja v Veliko Britanijo.

Splošni videz:

Je kratek in močan pes s plečno višino od 55 do 62 cm pri psih in 54 do 60 cm pri psicah. Ima široko lobanjo, širok smrček, močno škarjasto zobovje, kostanjevo rjave ali lešnikovo rjave pametne oči, ob glavi priložene viseče uhlje, močan vrat, srednje dolg in s kratko, gosto dlako porasel rep in zmerno dolge noge težkih kosti. Trda in gosta ravna dlaka z nepremočljivo podlanko je vedno enobarvna – črna, jetrna ali rumena. V vsakem črnem leglu se lahko pojavijo tudi povsem rumeni mladiči. Mladički so zelo živahni in polni energije. Ima zelo dobro razvit voh.

Značaj:

Pri delu se odlično ujame z gospodarjem. Enako dobro prinaša stvari na kopnem in v vodi. Stoletja dolgo je pomagal ribičem vleči mreže iz morja. Je zdrav, vzdržljiv in zelo odporen čistokrven pes. Primeren je za družinskega ljubljence, saj se zelo rad igra in je prijazen z otroki in odraslimi. Ni napadalen, ampak le z laježem opozarja na tujce.

Še enkrat si oglejte sliko Maksa, ki je prav te pasme!

Zbrali krožkarji iz različnih virov

HRČEK PREDSTAVLJA NOVE ŽIVALI

Pa še nekaj iz živalskega leksikona:

Arktična lisica

V dolžino zraste do 90 cm, od tega meri rep 30 cm. Znani sta dve barvni obliki: prva, ki je poleti sinja in pozimi skoraj bela, druga je že poleti belkasta, pozimi pa postane bleščeče bela. Razširjena je na skrajnem severu Severne Amerike, Evrope, Azije in tudi na otokih Arktike. Poleti se prehranjuje predvsem s postružniki, ptiči in ptičjimi jajci, ribami itd., pozimi pa z zajci in voluharji.

Po 52 dneh brejosti samica arktične lisice skoti 4–10 mladičev.

Beli kit

Beli kit je velik morski sesales arktičnih morij. Zraste lahko več kot 5 metrov. Mladiči belega kita so ob rojstvu črni, kmalu pa postanejo sivo sinje barve, odrasli pa so še svetlejši, skoraj beli. Je zelo družabna žival, združuje se v velike jate. Poleti pogosto zahaja v izlive rek. Je počasen, toda spreten plavalec, lahko se giblje med ledenimi gorami v arktičnem morju, koder si išče hrano, predvsem trske in druge vrste rib. Samica navadno skoti enega, včasih dva mladiča. Mladiči so ob rojstvu veliki meter in pol.

Belo-siva hišna miš

Belo siva hišna miš lahko zraste od približno 5,5 cm do 12 cm v dolžino, njen rep pa meri še nadaljnjih 5 cm – 10 cm. Prvotno je živela v Evropi in zahodni Aziji, človek pa jo je prenesel tudi v druge dele sveta. Obstaja več oblik miši, ki so se tesno navezale na človekovo bližino, nekatere pa živijo napol v divjini in se navadno ne križajo s prvimi mišmi. Miši so pravzaprav vsejede živali. Dejavne so podnevi in tudi ponoči. Običajno živijo v skupinah ali družinah. Brejost pri miših traja 23 dni, samica skoti 4 – 8 mladičev, tudi šestkrat letno.

Zlati hrček

Zlati hrček je manjši od velikega hrčka, zraste lahko do 18 cm, njegov rep pa meri 1 cm. Prvotno je živel v Siriji, danes pa ga vzrejajo v mnogih deželah. Možno je tudi, da so posamezne populacije spet zaživele v divjini. Vsi zlati hrčki, ki jih danes lahko kupimo, izvirajo iz leta 1930 in to iz legla domače vzreje v Alepu. Ta majhen glodalec je dejaven predvsem po sončnem zahodu, veliko časa pa preživi v svojih podzemnih rovih. Samica je breja samo 16 dni, v enem leglu pa skoti od 6 – 10 mladičev, na leto ima lahko več legel. Mladiči se zelo hitro razvijajo, po 6 tednih so mladiči popolnoma zreli.

Orli

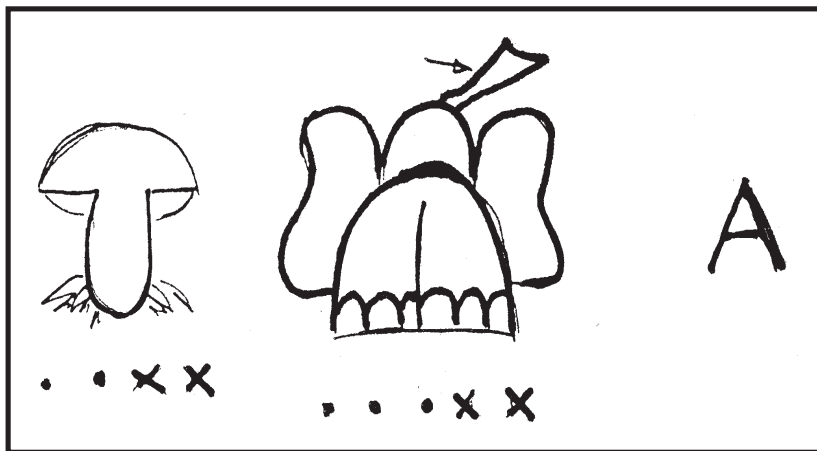
Orli so velike ujede z močnim ukrivljenim kljunom, ostrimi kremplji in velikimi zlato sijočimi očmi. So uspešni lovci, ki lovijo ptice in druge živali. Poznamo približno 60 vrst orlov iz vsega sveta. Orli med lovom ponavadi ure in ure jadrajo nad odprto krajino in iščejo plen. S svojim odličnim vidom lahko opazijo plen na veliki razdalji. Nato se spustijo nanj in ga ubijejo s svojimi velikimi kremplji. Tega pa ne počnejo vsi orli. Nekateri svoj plen preganjajo med drevjem, ribji orel pa lovi ribe v vodi. Orli svoja gnezda večinoma gradijo na drevju in skalnih policah. Gnezda so zgrajena iz palic in vej. Ptice ga uporabljajo leto za leto, vendar ne vedno iste ptice. Gnezda se venomer povečujejo, saj jih pari vsako leto dograjujejo z novimi vejicami in palicami.

Daša Makuc, 7.a

HRČEK SE ZABAVA

Reši rebuse!

ŠALE :
glavni igralci
živali in ljudje

ZAJCI

Sodnik zaslišuje divjega lovca:
"Zakaj ste streljali na zajce,
čeprav niste član lovske
družine?"

"Ker so oni jedli moje zelje,
čeprav niso člani naše
družine."

BOLHE

Klateža sedita na klopi v parku
in eden se ves čas praska.
"Kaj pa se čehljaš? Ali imaš
bolhe?"

"Nesramnež, mar misliš, da
sem pes? Uši imam."

ŠTIRJE KONJI

Konj nekega bogataša je bil
poražen na dirkah.

Bogataš se jezi na jahača:
"Kaj bi pravzaprav hoteli?"
mu odvrne jahač.

"Saj nisem bil zadnji, za mano
so bili še štirje konji."

"Ja, ampak to so bili prvi štirje
konji naslednje dirke!"

Sestavila Ana Pestar, 8.a

Rešitve na strani: 48

HRČEK SE ZABAVA

ŽIVALI

Mihec pride jokajoč v šolo.

“Zakaj jokaš?” ga vpraša učiteljica.

“Zato, ker je moj oče danes zjutraj rekel mami gos, moja mama

pa je njemu rekla osel.”

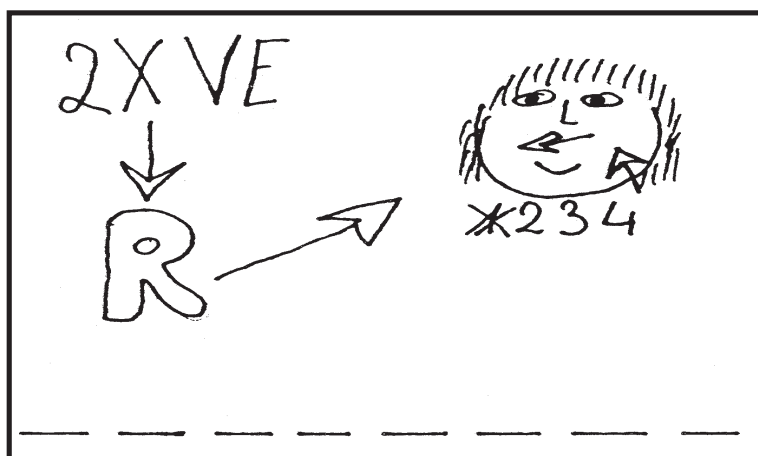
Učiteljica:

“In kaj imaš ti pri vsem tem?”

“Seveda imam! Če je moj oče osel

in moja mama gos, kakšna žival sem potem jaz?”

Pa še dva rebusa!

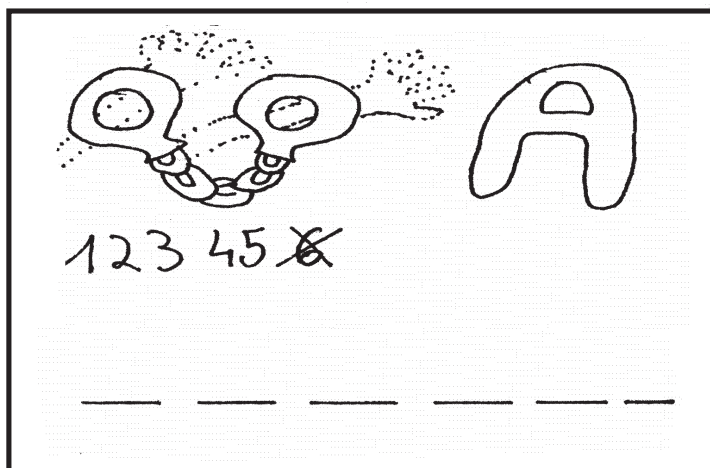
RACE

“Včeraj sem za vasjo ustrelil tri race.”

“Ali so bile divje?”

“Race ne, lastnik pa grozno!”

Zbrala Tais Leban, 5.c

ŠALE: glavni igralci živali

Sestavili Kaja Šuštar in Monika Okorn, 5.c

Rešitve na strani: 48

PRAŠIČKI

Zakaj mali prašički še ne vidijo, ko se skotijo?

Zato, da ne bi videli, da jim je mati svinja.

BUTASTI VRANI

Dve butasti vrani sedita na veji in se dolgočasita. Mimo se pripelje reaktivec in prva ga občuduje:

“Uau, pogledj kako je hiter!”

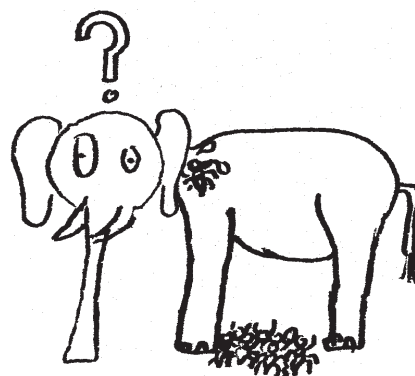
Druga ji ne ostane dolžna in ji hitro odvrne:

“Tudi ti bi bila tako hitra, če bi ti gorela zadnjica.”

MRAVLJE IN SLON

Slon vsak dan pohodi mravljam mravljišče. Zato se mravlje odločijo, da ga bodo preteple.

Ko naslednji dan spet pride mimo slon, ga vse mravlje napadejo. Slon se vseh otrese, le ena mravlja pa mu ostane na vratu. Takrat se ostale mravlje zaderejo: “Edi, zadavi ga, zadavi ga!!!”

HRČEK SE ZABAVA

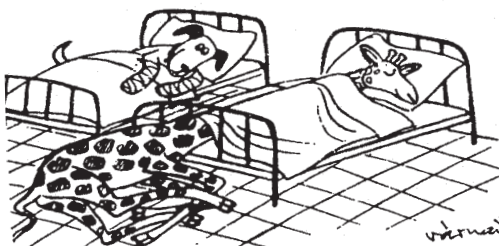
NESREČA

Polž in želva se zaletita.
Takoј prihiti policaj in vpraša,
kako se je to zgodilo.
Nakar mu želva odvrne, da se je
zgodilo tako hitro, da še sama
ne ve, kako.

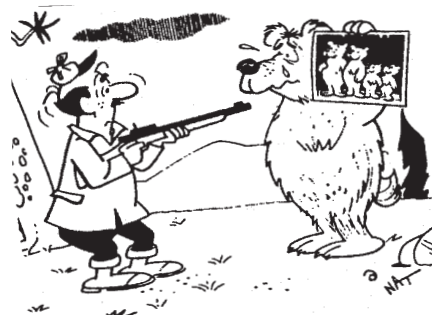
MOČ

Pride zajček v gostilno:
“Eno pivo, prosim!”
“Kaj boš s pivom, sok si
naroči,” se oglasi lisica.
“Imaš probleme? Pridi ven, se
bova zmenila. Kdor zmaga,
pride in si naroči kar hoče!”
Gresta ven in čez čas pride
zajček na pijačo in si spet
naroči:
“Eno pivo, prosim!”
“Kaj boš s pivom, sok si
naroči,” se oglasi volk.
“Imaš probleme? Pridi ven, se
bova zmenila. Kdor zmaga,
pride in si naroči kar hoče!”
Pa spet pride zajec nazaj. Za
njim pa pride medved in vpraša:
“Zajček, a še koga?”

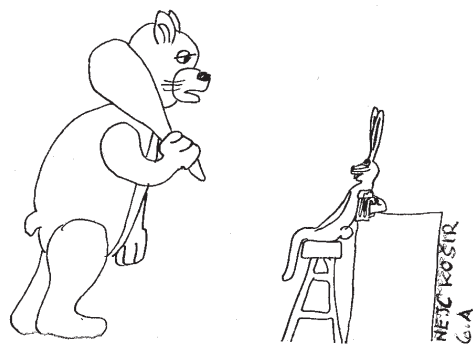
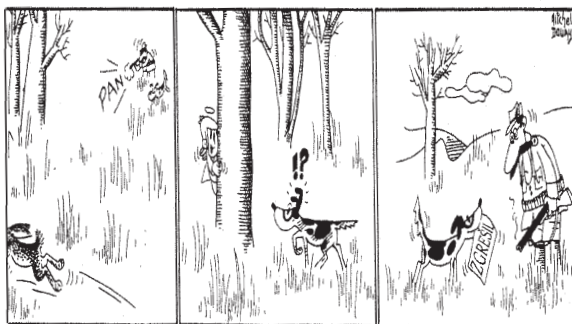
Brez besed!

Brez besed

Brez besed

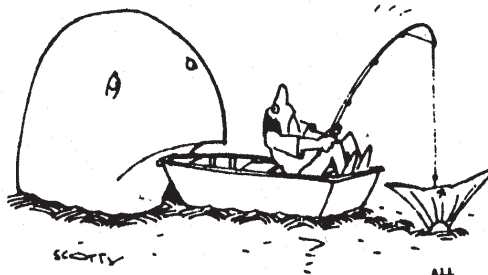

Medved in zajček - v slogi je
moč

Zbral Matej Žerjal, 6.a

- Saj sem ti povedala: če se boš
začel z njim igrati, se ga ne boš
več rešil...

Brez besed

HRČEK SE ZABAVA

POPRAVI BESEDILO

V naslednjih stavkih so napake. Poišči jih in besedilo smiselno popravi. Rešitve najdeš nekje zadaj!

Slon je najmanjša kopenska žival. _____

Krokodili plavajo po drevesu. _____

Ptice imajo rilec. _____

Kolibri je največja ptica. _____

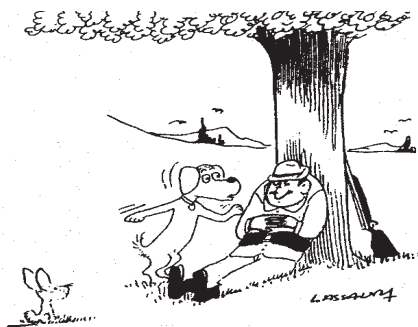
Morske ribe živijo v rekah. _____

Spominčica ima rumene cvetove. _____

Kadar se dobro počuti, kuža prede. _____

Pajek ima dve nogi. _____

Sestavili učenci pri biol. krožku

Brez besed

Rešitve!

REBUSI:

1. gorila
2. dinozaver
3. planika
4. veverica
5. lisica

POPRAVI BESEDILO:

- največja
v vodi
kljun
najmanjša
v morju
modre
laja
šest nog

UGANKE:

- polž
mačka
kača
jež
lev
krava
medved

UGANKE

1. Kamor koli prikrevlja,
vseposod ta srečni potnik
je doma.
2. Kdo brez vode se umiva,
prede, ko počiva,
zgrbi se in naježi,
če jo kaj razjezi?
3. Kožo sleče,
ko se preobleče.
4. Ponoči zunaj motovili,
a dan prespi.
Ko so krojači kožuh mu sešili,
so tisoč igel notri pozabili.
5. Skuštran kralj je, brez
frizerja,
nima avta ne šoferja,
vsak dan peš na sprehod gre,
če te sreča, te požre.
6. V hlevu domačem prebiva,
velika teta milostljiva.
Zeleno travo prežvekuje,
je mlekarna,
ki lahko potuje.
7. Velik sem, kosmat
rad čebelam bil bi brat,
m m m, potem bi med imel,
m m m, bi lizati ga smel.

Zbrala Mira Radojč, 6.a

HRČEK SE ZABAVA

NAGRADNA KRIŽANKA – pregovori o živalih

Reši pregovore in odgovore vpiši v križanko, nato po vrsti vpiši v oštevilčene kvadratke črke od 1 do 13 in dobil boš geslo, ki je rešitev nagradne križanke!

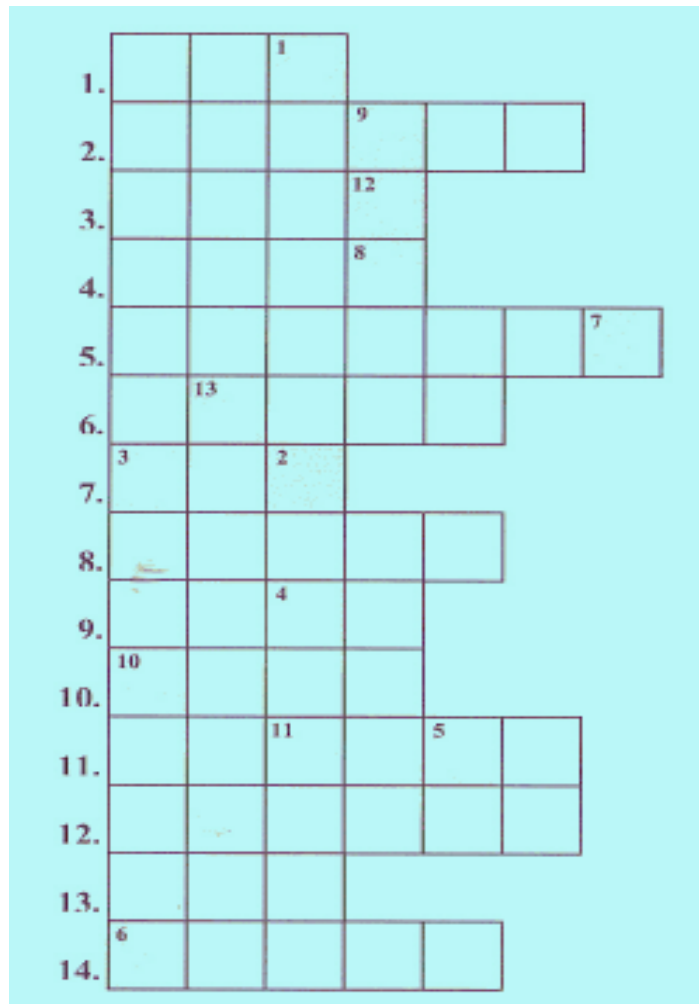
Izpolni kupon in ga vrzi v skrinjico v učilnici biologije. 10 dni po izidu Hrčkovega lista bo uredniški odbor objavil rezultat žrebanja. Nagrada bo kot vedno po izbiri: živ hrček ali knjiga.

PA USPEŠNO REŠEVANJE!!!!

1. Biti domišljjav kot ...?
2. Biti zvit kot ...?
3. Biti neumen ...?
4. Biti počasen kot ...?
5. Biti priden kot ...?
6. Biti krvoločan kot ...?
7. Biti rdeč kot ...?
8. Biti trdoživ kot ...?
9. Biti molčeč kot ...?
10. Biti lačen kot ...?
11. Biti umazan kot ...?
12. Biti ponižen kot ...?
13. Biti močan kot ...?
14. Biti plašen kot ...?

Rešitev:

1	2	3	4	5	
6	7				
8	9	10	11	12	13

NAGRADNI KUPON:

REŠITEV: _____

IME: _____

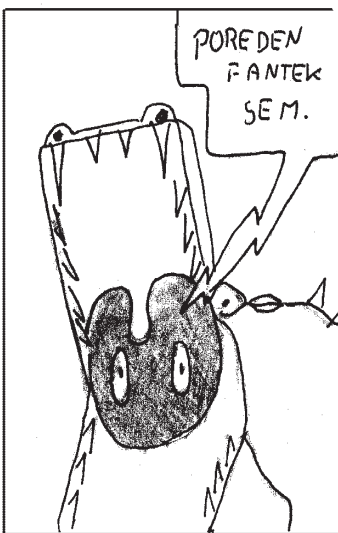
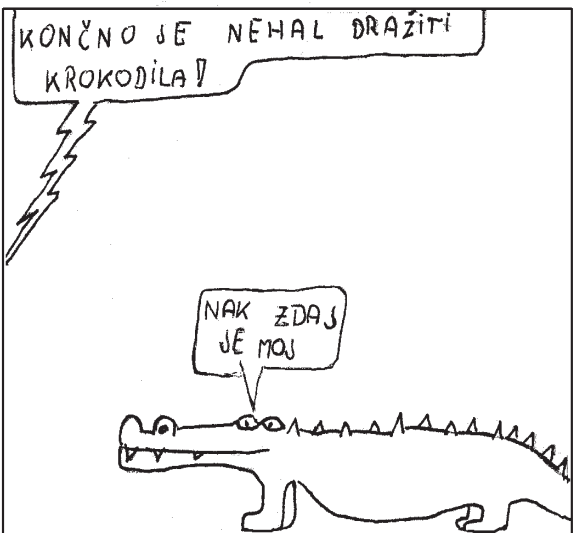
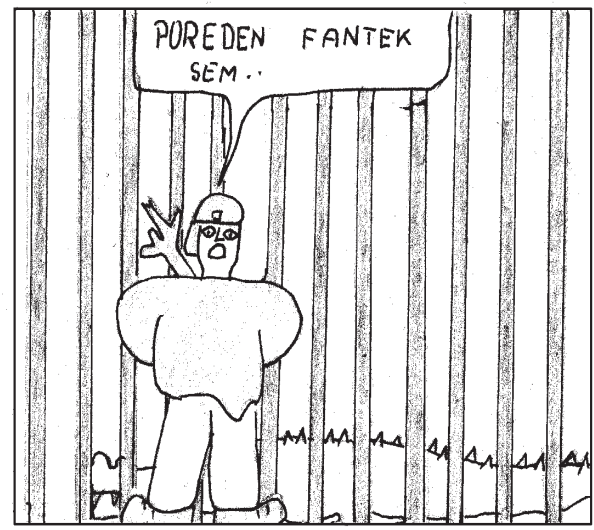
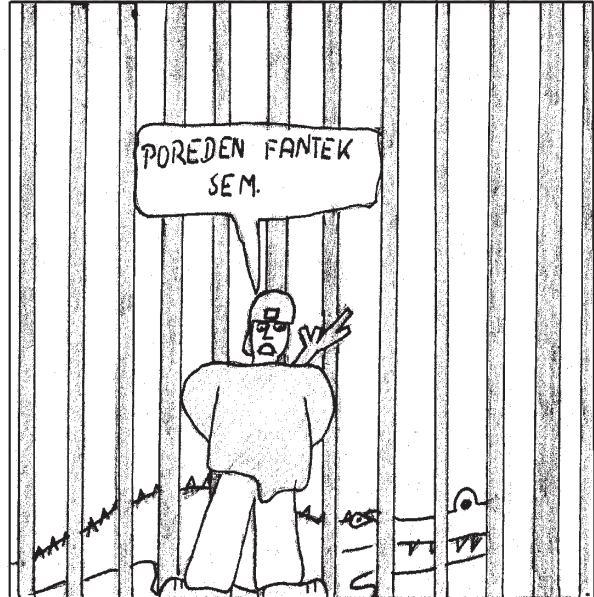
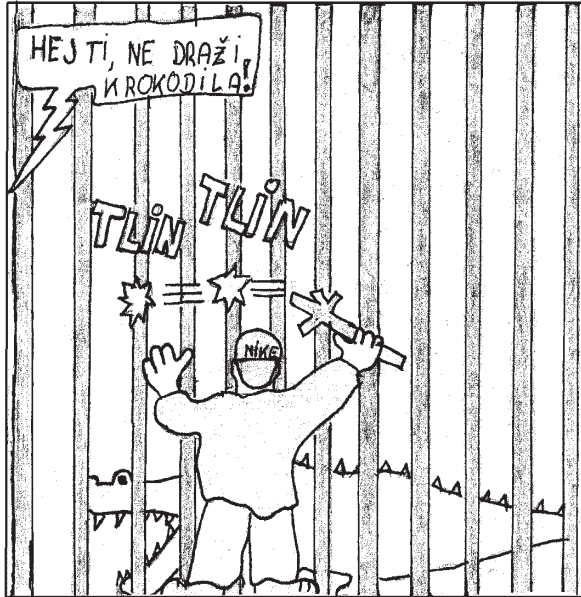
PRIMEK: _____

RAZRED: _____

Monika Okorn & Kaja Šuštar, 5.b

NE DRAŽI Krokodila!

NEJC
KOŠIR
6.a

KONEC